

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

**Ten, kdo mlčí ke hříchu,
souhlasí s ním potichu!**

z „Hesel k zapamatování“ na www.fatym.com

Obsah:

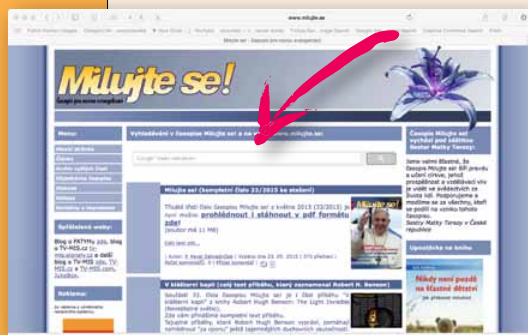
tricáté čtvrté číslo

- 3 **Přeřízni to lano!**
- 5 **Být připraven dát život pro Krista**
- 7 **To, co „se počítá“, je jen láska!**
- 8 **Mučedník formovaný na Moravě (sv. Jan Ogilvie)**
- 17 **„Nemohou pro své vyznání uplatňovat nárok na starobylost a posloupnost“**
- 18 **Tajemství Církve – viditelné a současně neviditelné**
- 22 **Může se katolická víra nějak rozvíjet?**
- 24 **Apoštolská, tedy spojená s kořeny**
- 26 **Jako špinavá, zmačkaná bankovka**
- 27 **10 důvodů, proč nechodím do kostela se nemými**
- 28 **Církev v číslech**
- 30 **Lvi přicházejí... A co máme dělat my?**
- 35 **Nebojte se!**
- 36 **Zkoušky**
- 38 **Psychologův pes / Zamilovaný**
- 39 **Znáte osobně nějakého svatého? Já ano!**
- 40 **Nevěřím v pevnou vůli, věřím v Boha**
- 42 **Modlitba působí zázraky, ale musíme tomu věřit**
- 44 **„Důvěřuj mému Synu!“**
- 46 **„Pomozte nám, takové dítě nechceme“**
- 48 **„Zabít své dítě? V žádném případě!“**
- 51 **Dal mi zdraví a ochránil i mého syna**
- 52 **Kotva naděje**
- 54 **Neztratit z očí cíl**
- 55 **Víra je naděje**
- 56 **Proti proudu světa**
- 61 **Moji rodiče**
- 62 **Společenství čistých srdcí**
- 63 **SČS v kostce**

Milovaní čtenáři!

Často se mě někdo z mých známých ptá, v kterém čísle časopisu *Milujte se!* byl ten či onen článek. Že ví, že to kdysi v časopise bylo, ale nemůže najít kde... Musím říct, že většinou to sám už také přesně nevím – čísel už vyšlo hodně, ale existuje způsob, jak článek rychle najít, sám ho často používám. Už neprolistovávám stoh všech časopisů, které si pečlivě schovávám (protože když se chci k něčemu z dřívějších témat vrátit, je čtení textů vytištěných na papíru přece jen nepohodlnější), ale volím pro vyhledávání svižnější a účinnější metodu: na webu www.milujte.se je nahoře políčko pro tzv. fulltextové

vyhledávání v archivu všech dosud vydaných čísel. Stačí jen napsat do něj nějaká charakteristická slova, jména, fráze, o které si myslíme, že se v článku vyskytuje, a pak kliknout na tlačítko s lupou. Objeví se odkazy na ta čísla časopisu *Milujte se!*,

ve kterých se hledané vyskytuje. Vždy se zobrazí i pár slov před a za nalezeným výrazem, takže je možné si ověřit, zda je to opravdu to, co hledáte. Pak je již možné najít si článek v papírovém výtisku (pokud ho máte) nebo kliknout na online verzi a zobrazit si ji na obrazovce (dá se v PDF formátu i uložit). Přeji příjemnou a přínosnou četbu dříve vydaných, ale stále zajímavých a aktuálních čísel časopisu.

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte *Milujte se!* – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
34/2015, IX. ročník, vydáno 20. srpna 2015

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://rcmonitor.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedine díky zaslaným darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslané dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátit, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Flickr, lbm4381 (CC BY 2.0)

Přeřízni to lano!

Slyšel jsem vyprávět zajímavý příběh pro zamyšlení:

Horolezce, který se vydal sám zdolat strmý vrchol, zastihla uprostřed sestupu silná sněhová bouře. Viditelnost se snížila na minimum a téměř mu znemožnila jakýkoliv postup. Bouře neustávala. Snesla se noc. Najednou mu sklouzla noha a již se řítí přes převis do hloubky... Pak ucítil silné trhnutí, jisticí lano se napjalo, zapružilo. Zůstal viset v prostoru. Cítil silnou bolest. Nic neviděl, všude kolem tma a oslepující vánice.

„Pane Bože, prosím tě, pomoz mi; Pane Bože, prosím tě, pomoz...“ opakoval v duchu stále znovu a znovu. Lano, na kterém visel, se s ním houplalo sem a tam uprostřed temnoty.

Vtom uslyšel Boží hlas: „Věříš mi?“

„Pane Bože, věřím, jen mi, prosím, pomoz!“

„Dobře! Tak přeřízni to lano!“

Horolezec se chytil lana ještě křečovitěji.

Ráno, když vyšlo slunce a sněhová bouře utichla, našli záchraňáři bezvládné zmrzlé tělo visící na laně z převisu. Viselo dva metry nad zemí, nad hlubokou závějí...

***

Je to „jen takový příběh pro zamyšlení“, který se nikdy nestal...

Opravdu se ale nestal? Neopakuje se něco podobného v různých obměnách poměrně často? A já se křečovitě držím těch pomyslných lan, o kterých si myslím, že mi dávají alespoň nějakou jistotu. Ve skutečnosti mi ale nedávají vůbec nic. Bůh mi opakuje: „Věř mi! Pusť se, přeřízni to...“ A já mám strach se pustit, a tak se držím a držím...

Ten příběh je daleko skutečnější, než by se na první pohled zdálo.

P. Pavel Zahradníček ■

Ten příběh je daleko skutečnější, než by se na první pohled zdálo.

Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?

Ježíš Kristus (Mk 8,36)

Být připraven dát život pro Krista

عليها الصليب من أتباع الكنيسة المصرية المحاربة

The people of the cross, the followers of the hostile Egyptian Church

Foto: Flickr, anrvoskamp (CC BY 2.0)

Když přemýšlíme nad světci, je zajímavé, že zcela zvláštní skupinu mezi nimi zauímají mučedníci. Jsou to skutečně pestré osobnosti, různých typů, ale jedno mají společné. Dovolil bych si to nazvat „mučednickou mentalitou“.

Nemusí jít jen o mučedníky

U mnohých křesťanských mučedníků se tato „mučednická mentalita“ objevuje daleko dříve než přímo ve chvíli utrpení. A je zajímavé, že mučednickou mentalitu nacházíme i u mnohých jiných světců, kteří svůj život sice nezakončili prolitím krve, ale žili a rozhodovali se tak, že by nebylo vůbec ničím divným, kdyby i oni bývali skončili jako mučedníci.

Co to tedy je ta „mučednická mentalita“? V první řadě je důležité zdůraznit: je vedena láskou a nemá vůbec nic společ-

ného s tím, co se dnes vybaví průměrnému člověku, když slyší slovo mučedník – tedy s islámským nebo jakýmkoliv jiným terorismem. Jistě se shodneme na tom, že k základním prvkům křesťanských mučedníků, tedy k „mučednické mentalitě“, patří:

1. Obrovská **láska** ke Kristu a ke všem lidem, protože v nich se s Ježíšem Kristem podle jeho vlastních slov setkáváme (srov. Mt 25,31–46).
2. Z této mimořádné lásky plyne další prvek – důslednost: ochota nedělat kompromisy tam, kde by to nebylo správné. Mít mučednickou mentalitu znamená stavět věrnost Kristu a poznání pravdy – tedy věrnost tomu, co On sám nám řekl (jde tak vlastně o **víru**) – výš než všechno ostatní a brát vážně slova pána Ježíše: „... co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši?“ (Mk 8,36)
3. Patří k tomu důvěřovat Pánu natolik, že i přirozený strach je překonán

jistotou, že Pán ty své nikdy neopustí, i kdyby dovolil, že budou procházet nejtěžšími zkouškami. Jde zde vlastně o třetí z důležité trojice takzvaných Božských ctností: o **naději**.

Ti, kteří na tom dlouhodobě pracovali

Někteří sice k této mentalitě došli až těsně před mučením a prolitím krve, ale pro nás jsou mnohem víc výzvou k následování ti, kteří dlouhodobě pracovali na získání a upevnění „mučednické mentality“, i když neznali tento název, který zde používám.

Mučednická mentalita je vedena láskou. Ke Kristu i k lidem.

11 bodů pro získání „mučednické mentality“

1. Často přemýšlej nad utrpením Pána Ježíše.
2. Přemýšlej často nad světcí a dalšími, u kterých můžeš objevit mučednickou mentalitu.
3. Rozhodni se, že i ty chceš pracovat na získání mučednické mentality.
4. Denně pros Pána o milost dorůst k mučednické mentalitě.
5. Pracuj na tom, ať jsi svobodný ode všeho, co by tě znesvobodňovalo.
6. Snaž se stále více zamilovat si Pána Ježíše a katolickou víru.
7. Vědomě konej každodenní skutky lásky spojené s obětí pro Pána Ježíše.
8. Vyhledávej společnost těch, kteří už jsou v budování mučednické mentality o krok před tebou.
9. Nenech do svého života promlouvat ty, kteří ti přidávají pochybnosti anebo vnášejí do tvého života strach.
10. Poznej svoje nejslabší místa, kde bys mohl znejistět, až dojde na „lámání chleba“.
11. Uctívej svaté a svěťice a vyhledávej příklady z jejich životopisů a místa, kde jsou jejich ostatky.

Foto: Flickr, Madrid2011jmj (CC BY-NC-ND 2.0)

Opírá se o pevnou víru a vede k důslednému životu podle poznané pravdy.

Doporučil bych, ať přemýšlíme nad těmi, kteří se dopracovali k vysokému stupni „mučednické mentality“. Domnívám se totiž, že jsme vstoupili do doby, kdy je třeba, aby i běžní křesťané k těmto postojům dorůstali. Pak teprve budeme schopni být solí země, světlem světa, když nebudeme ochotni zředit nebo opouštět hodnoty víry ani kvůli zastrašování, ani pro různé výhody.

Je nesena důvěrou, pevnou nadějí, že Pán své nikdy neopustí, i kdyby dovolil, že budou procházet nejtěžšími zkouškami.

Svatý Jiří, Cyril, Metoděj, Martin...

Svatému Jiří například vkládá životopisec v jedné legendě do úst tato slova: „Císaři, poklady, které mi nabízíš, těmi pohrdám

a to, čím mne strašíš, toho se nebojím.“ Nevíme, zda přesně takto to svatý Jiří řekl, každopádně jsou ale tato slova vyjádřením jeho postoje a věrnosti poznané pravdě. Ano, „mučednická mentalita“ ▷

Foto: Flickr, Coventry City Council (CC BY-NC-ND 2.0)

Nezůstaňme však u toho, že obdivujeme světce...

pomoc –, pochopili: pro Krista je možné dát život nejen v jednom hrdinském okamžiku, kdy člověk pro svou věrnost Ježíši Kristu prolíje svou krev. Život pro Krista je možné dávat dlouhá léta a desetiletí, den po dni, hodinu po hodině, kapku po kapce... Dokonce tento způsob může být ještě daleko obtížnější.

Nezůstaň jen u obdivu – pros a vytrvej!

Nezůstaňme však u toho, že obdivujeme světce a neuvědomíme si, že nyní jsme na řadě my. Každý z nás má dorůst tak, aby měl „mučednickou mentalitu“. To však nebude hned. Je třeba začít prosit o Boží pomoc a vytrvat.

P. Marek Dunda ■

... nyní jsme na řadě my.

dává křesťanovi svobodu nezkrivit páteř ani před mocnými tohoto světa. Právě takového křesťana potřebuje svět i dnes.

Z mnoha dalších možných příkladů připomeňme ještě svatého Cyrila a Metoděje. Ti se sice mučedníky nikdy nestali, ale položme si otázku: Kdyby neměli „mučednickou mentalitu“, byli by ochotni vzdát se kariéry, a to velmi slibné, uznání svých tehdejších vrstevníků a jít do velké nejistoty – řekněme si to naplno – do barbarské země? Vytrvali by pak ve svém díle, když se museli potýkat s nepřijetím ze strany těch, od kterých by spíše měli čekat podporu, s očerňováním ze strany spolubratří kněží a když museli překonávat mnoho dalších překážek? Kdyby Metoděj neměl „mučednickou mentalitu“, vrátil by se na Moravu po tolika útrapách, které mu způsobilo věznění ze strany závistivých a nepřejících biskupů?

Zajímavá je i postava svatého Martina. Narodil se na území dnešního Maďarska. Tehdy to byla římská provincie Panonia. Původně to byl římský voják – legionář. Pak přijal křest, odešel z armády, nakonec se stal biskupem v Tours v dnešní Francii. Začal být ve 3. století uctíván jako svatý bez toho, že by byl mučedníkem. Tehdy byli jako svatí uctíváni téměř výhradně jen mučedníci – ti, kteří dali pro Ježíše Krista svůj

život. Když ale Martinovi současníci viděli, jak žil – jeho nasazení pro Pána Ježíše a pro všechny, kteří potřebovali

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

Bůh dává všem spravedlivým dostatečnou milost k zachování Božích příkazů.^[De fide]

Bůh dává všem věřícím hříšníkům dostatečnou milost k obrácení.^[Sent. comm.]

Bůh dává všem, kteří nevěří bez vlastní viny, dostatečnou milost k dosažení spásy.^[Sent. cert.]

Milost posvěcující činí spravedlivého chrámem Ducha Svatého.^[Sent. cert.]

S posvěcující milostí jsou také vlyty tři božské ctnosti – víra, naděje a láska.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Co říká katechismus

Jakým způsobem je církev misionářská?

Církev vedená Duchem Svatým pokračuje během dějin v poslání samého Krista. Křesťané mají proto všem hlásat radostnou zvěst, kterou přinesl Kristus, tak, že půjdou jeho cestou, ochotni obětovat se až k mučednictví.

Jak se vydává svědectví pravdě?

Křesťan má povinnost vydávat svědectví evangelijní pravdě ve všech oblastech své veřejné i soukromé činnosti, a to, jestliže je to nutné, i obětí svého života. Mučednictví je největší svědectví vydané pravdě víry.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učением Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

To, co „se počítá“, je jen láska!

Svatí ve všech dobách dokázali velmi mnoho obětovat – dokonce i svůj život. Ať již naráz, a nebo jakoby po kapkách, v průběhu desítek let. Všichni se však shodují v jednom: velikost člověka nespočívá ve velikosti jeho obětí, ale pouze ve velikosti jeho lásky k Bohu a lidem, která za tím vším stojí. Svatý František Saleský řekl: „Bohu se nelíbíme pro velikost našich skutků, ale pro lásku, se kterou je konáme.“

Nejlepším lékem na nervy nejsou tabletky a prášky. Lékem na nervy, který je neúčinnějším, je vybudovat v sobě ducha oběti.

bl. Uršula Ledochowska

Bůh nepotřebuje naše díla,
ale jediné naší lásku.

sv. Terezie z Lisieux

Láska má dvě paže. Jednou objímá
Boha, druhou objímá bližního.

sv. Bernard

Láska může i nepřekonatelné těžkosti
přeměnit na dobrovolné přijímání
utrpení a obětavost.

sv. František Saleský

Uvěř a pochopíš.

sv. Augustin

Není větší lásky,
než se obětovat za spásu duší,
jak to dělal Pán Ježíš Kristus!

sv. František Saleský

**Šťastný je člověk,
který miluje Boha,
přítele v Bohu
a nepřítel pro Boha.**
sv. Augustin

Připravila Irena Brožová (podle knihy P. Marka Dundy „Řekli svatí a to platí“ – dva svazky vždy se 777 citáty svatých, vydal A.M.I.M.S., možno přečíst on-line na www.fatym.com nebo objednat v tištěné formě na www.amims.net či pomocí kuponu na str. 38, doporučený příspěvek na tisk asi 20 Kč) ■

**Drž se pevně Boha. Buď jako
ptáček, který nepřestává zpívat,
ani když se pod ním zlomí
větev. Protože ví, že má křídla.**
sv. Jan Bosco

Mučedník formovaný na Moravě

Detail osmimetrového obrazu skotského světce od Petera Howsona, katedrála sv. Ondřeje, Glasgow

Skotský světec Jan Ogilvie zemřel ve 35. roce svého života a tím může být velmi blízký především mladým, ale nejen jim. Platí totiž, že příklad těch, kteří upřímně hledali pravdu a pak pro ni dokázali riskovat, a dokonce v její službě i obětovat život, je výmluvný i s odstupem staletí. A platí to tím spíš, když jde o někoho, kdo významnou část svého života prožil v prostředí, kde žijeme i my. Takovýto příklad se pro nás může stát inspirací a výzvou k poctivému hledání a k věrnosti poznané pravdě. Spolu se sv. Augustinem pak můžeme uvažovat i sami nad sebou a svým životním nasměrováním: Mohli jiní, mohly jiné, pročpak ne ty, Augustine...

Milton Tower – dědičné sídlo rodu Ogilviů v Keithu, Skotsko

Jeho otec sir Walter Ogilvie z Drum byl jmenován zmocněncem pro odhalování a zatýkání potulných jezuitů.

Vychován v kalvínské víře

Svatý mučedník Jan Ogilvie SJ se narodil v roce 1579 ve Vale of Isla ve skotském hrabství Banffshire v době, kdy skotská reformace dosahovala svého vrcholu. Rodina patřila ke starému šlechtickému rodu, který sehrával v dějinách Skotska významnou úlohu. Jeho otec sir Walter Ogilvie z Drum byl presbyterián a v roce 1588 byl jmenován zmocněncem pro odhalování a zatýkání potulných jezuitů, nebral však tento úkol příliš vážně. Jan byl vychován v kalvínské víře.

Z kalvínce katolík

V roce 1592 opustil svůj rodný kraj a vypravil se do Evropy za vzděláním.

Jan byl vychován v kalvínské víře.

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 3.0)

Foto: Flickr, martyn jenkins (CC BY-NC-SA 3.0)

Asi čtyři roky strávil velkým putováním po Itálii, Francii a Německu a brzy se ocitl uprostřed náboženských sporů, které hýbaly celou Evropou. Všichni Janovi předci, až na jeho otce, byli věrní katolické víře, a tak nás moc neudiví, že k datu 1596 je ve skotské koleji v Douai, dočasně přestěhované do Lovaně, v seznamu žáků dopsáno: „*Joannes Ogilviwix Calviniano factus Catholicus*“ (tj. katolík učiněný kalvíncem).

K životnímu rozhodnutí dozrál v Olomouci

Pro nedostatek prostředků musel v roce 1598 rektor skotské koleje propustit mnoho studentů. Ogilvie byl mezi těmi, kteří byli posláni do jiných institutů. Přes krátký pobyt u benediktinů v Řezně se dostal do jezuitské koleje v Olomouci – zde mohl pokračovat díky stipendiu z fondu, který zřídil papež Řehoř XI. Právě v Olomouci se Jan rozhodl požádat o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova. Nemohl k tomu však využít pravidelné roční vizitace rakouského provinciála P. Albertiho, které zabránil prudký výskyt morové nákazy. A tak se vydal pěšky do Vídně, kde svou prosbu provinciálovi předložil.

Novicem v Brně uprostřed těžších podmínek

Byl přijat a poslán do noviciátu v Brně – ten začal 3. listopadu 1599. Brno, tehdy asi třicetitisícové město, bylo v té době ve velkém náboženském úpadku: lidé ztráceli víru, byli členy různých sekt a jezuity na ulicích dokonce veřejně napadali.

Foto: Wikimedia Commons, Lehotský (CC BY-SA 3.0)

Studoval v Olomouci – zde se rozhodl požádat o přijetí do Tovaryšstva Ježíšova.

Bývalý jezuitský seminář v Olomouci, nyní teologická fakulta Univerzity Palackého

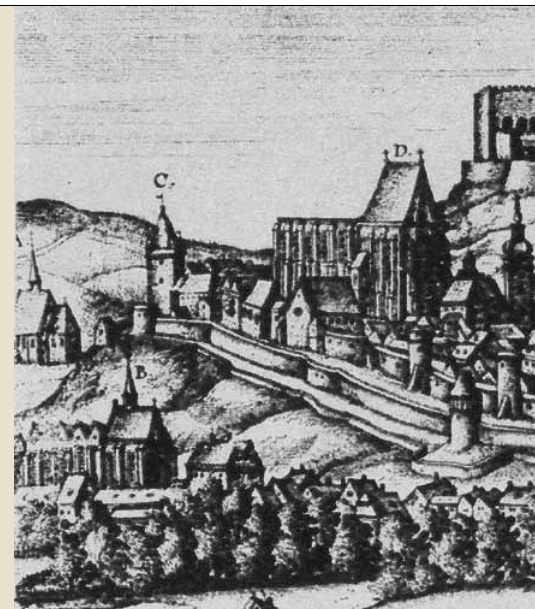
Šířili o nich pomluvy. Tři jezuité byli kvůli těmto pomluvám vězněni. Když si k tomu připočteme ještě častější morové epidemie, kterými například v roce Janova vstupu do noviciátu bylo zachváčeno dvacet tři mladých jezuitů, pak si alespoň trochu můžeme představit vnější situaci, která provázela nejdůležitější Janovo formační období – noviciát.

Anglický mučedník Edmund Kampaň – příklad a výzva

Nebyly to klidné a tiché dny, ve kterých by se nerušeně učilo základům náboženství, ale spíš bojová situace v přední linii tváří v tvář herezi a dalším nepříznivým okolnostem. Ale jak se později ukázalo, právě toto byla pro Ogilvieho výborná škola a příprava na budoucí apoštolát. ▷

„Neformálně jsme se seznamovali během evropského setkání předsedů biskupských konferencí. Hostům ze Západu, pokud jsme se ještě neznali, neříkalo jméno mého města nic. Jen arcibiskup z Glasgow překvapil otázkou: „A jsou v Olomouci jezuité pořád? Tam studoval teologii náš jediný světec, mučedník Jan Ogilvie.““

arcibiskup Jan Graubner

Rytina zobrazující Brno v roce 1617

Brno, tehdy asi třicetitisícové město, bylo v té době ve velkém náboženském úpadku, lidé ztráceli víru a jezuity na ulicích dokonce veřejně napadali.

Od 13 let, kdy Jan odešel z domova, cestoval po Evropě, jak pokračoval ve svých studiích, mezitím se stal katolíkem

Foto: © 2015 CTS London / Jesuit Institute London

V brněnském noviciátu uchovávali ve velké úctě místnost, ve které bydlel před čtvrtstoletím jako novic svatý Edmund Kampián, jeden z nejvýznamnějších anglických mučedníků (viz článek v *Milujte se!* č. 27, str. 22–23 – online v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se). Jistě i příklad Edmunda Kampiána silně promlouval k mladému Janovi a stal se pro něj výzvou – vždyť to byli krajané.

Opět v Olomouci – šířitel mariánské úcty

V roce 1601 složil Jan první sliby v Tovaryšstvu Ježíšovu a byl poslán do Štýrského Hradce na studia filozofie. Pak nějaký čas vyučoval podle řádových zvyklostí ve Vídni a k samotnému kněžství se připravoval na teologické fakultě v Olomouci.

Noviciát v řádu jezuitů začal 3. listopadu 1599 v Brně.

Vedl zde mariánskou družinu a šířil úctu k Panně Marii mezi studenty koleje. Jeho životopisci se shodují, že právě mariánská úcta nám otevírá cestu k pochopení hloubky jeho osobní zbožnosti.

Boží milost nenechával ležet ladem

Jeden z jeho olomouckých současníků ho charakterizuje takto: „Všichni, kteří ho znali, od něj mnoho očekávali. Byl obdařen skvělým a bystrým rozumem, pod-

pořeným obdivuhodnými ctnostmi: hlubokou úctou k Bohu a svatým věcem, velikou úctou k představeným, přátelstvím a srdečností k sobě rovným, velkou touhou sloužit a zcela udivující horlivostí pro spásu duší. Byl pokorný a tak poslušný, že jej mohl kdokoli považovat za služebníka všech. Také skutečně žíznil po mučednické smrti.“

První roky kněžství

Po ukončení studií v Olomouci byl v roce 1610 na přímý rozkaz generála jezuitů, po jedenácti letech prožitých v rakouské provincii, poslán do Paříže a tam byl vysvěcen na kněze. První tři roky kněžství strávil v Rouenu ve společnosti kněží zabývajících se přímo skotskou misí. Zprávy z jeho rodné země v něm probouzely touhu po návratu do Skotska a po misijní službě mezi krajané. Kolem

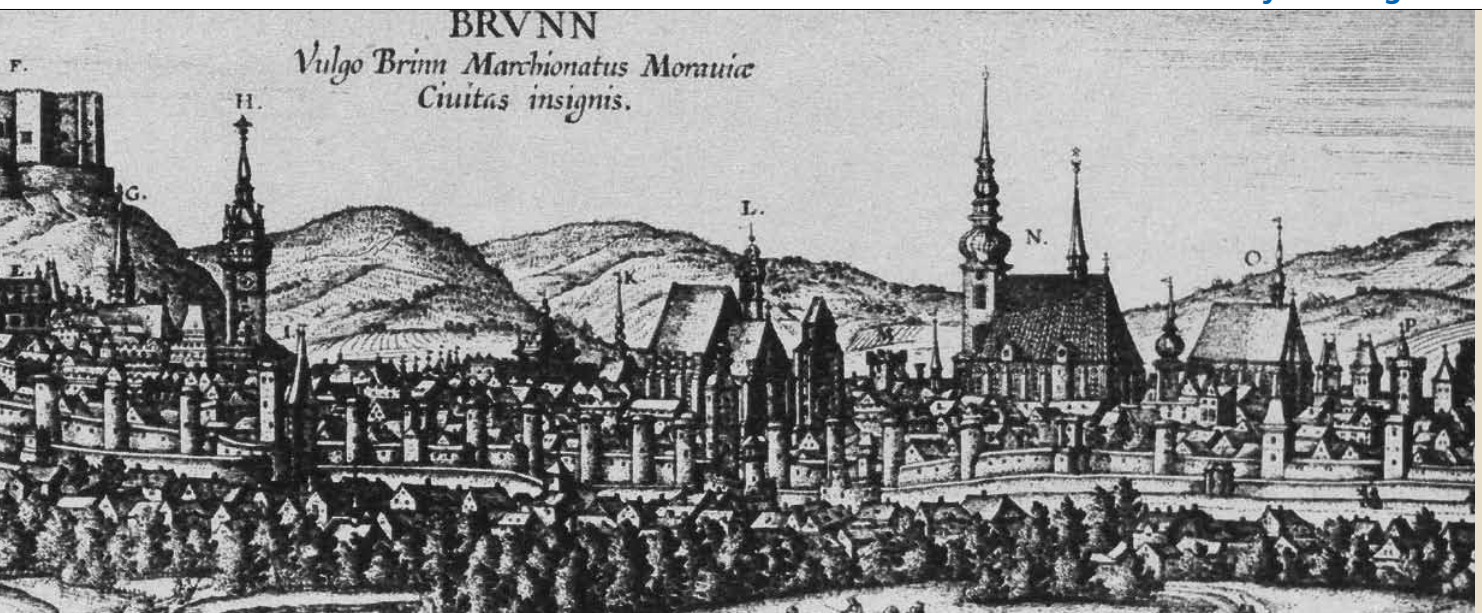

Foto: Wikimedia Commons, Georg Houfnagel

roku 1611 se situace pro skotské katolíky opět zhoršila, protože král Jakub VI. znovu rozpoutal jejich pronásledování. Poslední dva jezuité museli opustit zemi.

Vybrán k nebezpečnému poslání

Hrabě z Angusu zaslal naléhavou žádost generálu Tovaryšstva, aby poslal do Skotska více jezuitů a dodal: „... prosím, abyste poslal jen ty, kteří sem jít touží a jsou ochotni snášet se statečným srdcem tíživost doby.“ Jan Ogilvie se opakovaně hlásil a prosil generála Tovaryšstva, aby byl k tomuto úkolu do Skotska poslán. Konečně 21. května 1613 padlo rozhodnutí, že k této misi je vybrán mimo jiné i Ogilvie.

V přestrojení na skotské půdě

V listopadu téhož roku za doprovodu dvou dalších kněží příplul do města Leith nedaleko Edinburgu. Bylo to spojeno s velkým nebezpečím, protože všude bylo mnoho vládních špehů, kteří slídili právě po takovýchto cestujících. Ogilvie předstíral, že je voják, vrací se z evropských bojišť a zabývá se prodejem koní. Vystupoval pod jménem John Watson a své role se zhostil natolik znamenitě, že nikdo nepojal ani nejmenší podezření. Tito tři kněží se brzy rozdělili a dál se každý věnoval svým úkolům samostatně.

Vynikající spojenec

Jan Ogilvie nejprve zamířil na šest týdnů do svého rodného hrabství Banffshire, a tak jak bylo dohodnuto, před Vánocemi zamířil do Edinburgu k jedenatřicetiletému právníkovi Williamu Sinclairovi, který tam žil s ženou Isabelou a dvěma syny. Tento konvertita ke katolické >

Jeho noviciát v Brně nebyly klidné a tiché dny, ale spíše bojová situace v přední linii...

Foto: Flickr, fabioomero (CC BY-SA 2.0)

... jak se později ukázalo, právě to byla pro Ogilvieho výborná škola a příprava na budoucí apoštolát.

*Zprávy z jeho rodné země
v něm probouzely touhu
po návratu do Skotska
a misijní službě mezi krajany.*

Katedrála sv. Ondřeje s klášteřem, zničené za skotské reformace

Foto: Flickr, Iism. (CC BY-NC 2.0)

víře se osvědčil jako nejlepší a nejspolehlivější spojenec při Janově misi. Jan nebyl prvním knězem, kterého William ukrýval. Později byl William Sinclair za ukrývání kněží odsouzen k trestu smrti, ale

tento trest byl zmírněn na vypovězení ze země, a tak se v roce 1629 stal hlavním svědkem v přípravném procesu k blažohřešení svého přítele mučedníka Jana Ogilvieho.

Ogilvie přistává v Leithu ve Skotsku (1613). Mozaika z Národní svatyně sv. Jana Ogilvieho v jezuitském kostele sv. Aloise v Glasgow

***V listopadu 1613 připlul do Skotska
– předstíral, že je voják, vrací se
z evropských bojišť a zabývá se
prodejem koní.***

Janovo misijní působení

Sinclair na Ogilvieho ilegální působení vzpomíná takto:

„Každá jeho činnost vycházela ze zralé úvahy a směřovala k posílení katolické víry a k vymýcení herezí. Neopomíjel žádnou šanci ani příležitost k šíření víry. Vcházel do vězení, a tak – vydávaje vlastní život v krajní nebezpečí – posiloval katolíky. Zvláště lze vzpomenout, že pronikl do edinburského hradu, kde byl vězněn šlechtic a vyznavač katolické víry Jacob MacDonald, kterého posilnil zbožnými radami a slovy útěchy. Pokud se týče katolíků, připomínal jim neustále jejich povinnosti. Když byli vlažní, zapaloval jejich srdce, když byli ctnostní a pevní, posiloval je v horlivosti a naléhal na ně, aby zůstali vytrvalí. Při těchto činech projevoval takovou opravdovost a zápal, že jsem mohl jasně rozpoznat, že jeho srdce hoří nejvroucnější touhou šířit víru.“

***Bylo to spojeno
s velkým
nebezpečím,
protože všude bylo
mnoho vládních
špehů.***

Ogilvie eskortován z Glasgow do Edinburghu k výslechu před Tajnou královskou radou (cyklus reliéfů od Domenica Mastrojanniho z roku 1929)

O událostech po zatčení se zachovaly dva prameny: Ogilvieho tajně vynášené zápisky „Zpráva o věznění“ a oficiální zápisy jeho vězňitelů „Pravdivá výpověď o průběhu procesu s Janem Ogilviem“. V podstatném se shodují.

Sám byl mile překvapen, že se „setkal s lepším přijetím, než očekával“. Ale pastorační úspěchy a touha šířit víru možná přispěly ke snížené opatrnosti a ostražitosti, kterých bylo trvale zapotřebí...

Zrada místo předstíraného zájmu o víru

Mezi účastníky tajné ranní mše svaté 4. října se objevil mladý synovec šerifa Adam Boyd. Předstíral zájem o seznámení s katolickou vírou a kněz ochotně souhlasil. Místo toho Boyd odešel k novému presbyteriánskému arcibiskupovi Spotiswoodovi a společně zosnovali Ogilvieho zatčení. To se uskutečnilo hned odpoledne.

Dovolil sis přespříliš, papežence!

O prvním setkání zatčeného s arcibiskupem Spotiswoodem podává informaci sám Jan Ogilvie: „Vešel, doprovázen svou tělesnou stráží, a požádal mě, abych k němu přišel. (...) Když jsem se k němu přiblížil, udeřil mě do tváře a řekl: ‚Jak to, že jsi se odvážil sloužit své mše v reformovaném městě?!‘ Odpověděl jsem: ‚Tím, že mě bijete, chováte se jako kat, nikoli jako biskup.‘ Hned se na mě vrhli, jako by má odpověď byla signálem. Bili mě, rvali mi vlasy a vousy, drápali mi tváře, dokud jejich surovostem nečinil konec Lord ▷

Jeden z jeho učitelů Cornelius Lapidus, mladý vlámský jezuita, na něj vzpomíná:

„... Ogilvie, skotský mučedník a svého času též můj katechumen v Lovani, později člen našeho Tovaryšstva. Z případu jeho mučednictví je jasné, že udivoval kalvinisty tím, že aniž by podlehl mučení, při stálé odvaze a schopnosti slovní obrany nepronesl proti svým mučitelům jediné slovo.“

Tajemná cesta do Londýna

Na začátku roku 1614 se vydal Jan Ogilvie do Londýna na cestu, která zůstává zahalená tajemstvím. Její záměr nebyl nikdy objasněn. Je jen jisté, že strávil nějaký čas na královském dvoře, a až později vyšlo najevo, že prokázal nějakou službu králi. Sám při vyšetřování řekl, že šlo „o službu, kterou on sám a ostatní jezuité proká-

zali Jeho královské výsosti, kterou ani biskup ani všichni biskupové a kněží království nevykonali, a ani by podobně vykonat nemohli...“

Misijní působení v Glasgow

Koncem srpna 1614 začal působit v Glasgow. Opětovně vytvořil katolické společenství a přijal zpět do Církve ty, kteří odpadli.

Svatý Jan Ogilvie mučený ve vězení vynuceným bděním (mozaika z Národní svatyně v Glasgow, zasvěcené tomuto jezuitovi)

Vyhrožovali mu mučením a současně nabízeli výhody a obdarování.

Fleming...“ U zatčeného byl nalezen breviář, souhrn všech sporných náboženských otázek a řada dalších usvědčujících předmětů. Jan Ogilvie přijal útrapy spojené s vězněním s radostí, takže se mnozí divili. Výhrůžkám se smál...

Pět náročných výslechnů

O dalších událostech se zachovaly zprávy ze dvou pramenů – jednak z Ogilvieho vlastních, tajně vynášených zápisků *Zpráva o věznění* a dále z oficiálního zápisu *Pravdivá výpověď o průběhu procesu s Janem Ogilviem*, kterou z převážné části napsal a redigoval sám arcibiskup Spotiswood. Obě zprávy se v podstatě shodují. Formálnímu vynesení rozsudku

smrti předcházelo během dalších měsíců celkem pět výslechnů. Ačkoli občas presbyteriánský arcibiskup Spotiswood zacházel s Ogilviem s velkou hrubostí, vyjádřil podobně jako ostatní obdiv jeho odvahy a houževnatosti, s níž se nepřestával bránit. Mohlo by se zdát, že mezi věznicte-

Glasgowské centrum v době Ogilvieho mučednictví: městský chudobinec, kaple a špitál sv. Mikuláše, arcibiskupský palác s Cameronovou věží a katedrála sv. Munga

lem a zajatcem čas od času vzrůstalo jistě porozumění a úcta. Byl to však právě Spotiswood, kdo si vyžádal od krále dovození, aby směl při vyšetřování tohoto vězně použít mučící nástroje.

„Tvými nabídkami pohrdám a vyhrůžek se nebojím!“

Při výsleších bylo Janovi často vyhrožováno mučením a téměř současně mu byly nabízeny značné výhody a obdarování, když se zřekne své víry a přestoupí na jejich. Také se velmi snažili, aby vyzradil někoho z těch, kdo se účastnili jeho mši. Vyšetřování se zaměřovalo i na to, nakolik Ogilvie uznává autoritu krále, a to i v duchovní oblasti. Ten k tomu mimo jiné řekl: „Nechť činí to, co činili jeho matka a všichni jeho předchůdci, králové Skotska, a nebude mít žádný důvod bít se jezuitů, jako jej nemá španělský král...“

Mučení vynuceným bděním

Následovalo období, ve kterém Ogilvie snášel hrozná muka. „Rozhodli se,“ píše v dopise, v němž stručně popisuje své utrpení, „pro vynucené bdění, a tak mě po osm dní a devět nocí nutili zůstat vzhůru. Užívali při tom ostré tyče, kolíky, jehlice a údery...“ Čtyři Spotiswoodovi muži byli určeni, aby se střídali a zajišťovali bdění ve dne v noci. Když už z naprostého vyčerpání nereagoval na bodání a údery, postavili ho zpříma a nechali plnou vahou padat na zem, aby se takto bolestí probral k vědomí.

Chtěli zneužít jeho vyčerpání

Přicházelo mnoho lidí, aby se stali svědky tohoto mučení. Mnozí i jen proto, aby

Po vynesení rozsudku (trest smrti oběšením, pak stětí a rozčtvrcení) mučedník poděkoval soudci, požehnal mu, objal ho.

využili jeho oslabenosti a lichocením nebo zastrašováním ho přivedli k výpovědi. Jeho nepřátelé čekali na kritický okamžik, kdy Jana rozum a smysly opustí a jeho zmučené vědomí přestane bdít nad tím, co tajil. Lékaři sledovali jeho stav a konečně oznámili, že během dalších tří hodin by mohla nastat smrt. Běhnutí tedy skončilo a na smrt vyčerpaný konečně upadl do tvrdého a hlubokého spánku. Po jednodenním odpočinku vyléčen ale pokračoval znovu. Byl to muž zlomený ve všem, jen ne na duchu. Byly mu předkládány i otázky sestavené samotným králem. Zůstával však vnitřně jednoznačný a pevný. A výsledky pokračovaly dál...

Nabídka k tajnému útěku

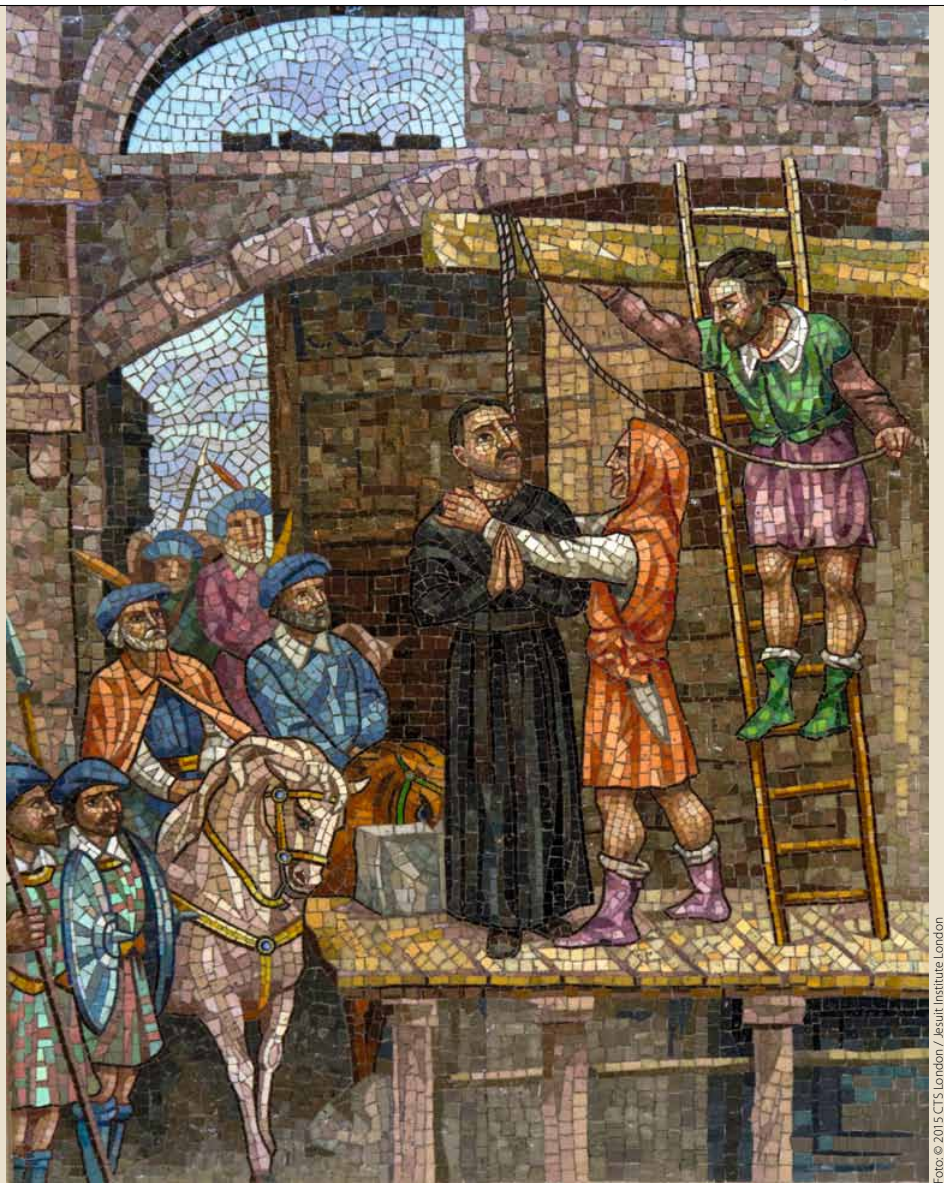
Konečně dorazil z Londýna královský posel s dopisy od krále, které potvrzovaly, že vězeň má být souzen a popraven, bude-li trvat na dřívějších výpovědích. Ogilvie se v modlitbě připravoval na svou smrt.

V noci před popravou mu ještě přišel nabídnout útěk z vězení a další pomoc při záchraně života katolík John Browne z Logh-hillu. Kněz se vděčně usmál a objal svého dobrodince. Zároveň ho však ujistil, že smrt za tak skvělou věc je mu daleko milejší než jakýkoli život...

Noc byla hlučná, žalárníci trávili čas popíjením a venku na popravišti dokončovali lešení a stloukali trámy.

Den poprav: Glasgow, 10. březen 1615

V 11 hodin byl Jan Ogilvie předveden do soudní síně a předstoupil před senát.

Poprava svatého Jana Ogilvieho na mozaice v jeho Národní svatyni v Glasgow

S ostatními si podal ruku a řekl, že jim všem odpustil.

Při soudu znovu vyvrátil své obvinění z velezrady a nic ho nepřimělo k tomu, aby změnil své původní stanovisko. Ve skutečnosti byl obviněn proto, že prohlašoval papeže za nejvyšší autoritu ve věcech duchovních a neoblomně zachoval věrnost katolické církvi. Po vynesení rozsudku – trest smrti oběšením, pak stětí a rozčtvrcení – mučedník poděkoval soudci, který nad ním pronesl rozsudek, požehnal mu, objal ho a poděkoval ostat-

ním včetně arcibiskupa. Podal si s nimi ruku a řekl, že jim všem odpustil z hloubi srdce a že doufá, že Bůh odpustil jemu. Poručil se do modliteb katolíků, jsou-li tam nějací přítomní, a pak se otočil ke zdi a ponořil do modlitby.

Poslední velkorysá nabídka – pokud zradí své přesvědčení

Cestou k šibenici ho ještě přemlouval kazatel Robert Scot: „Pan arcibiskup mi nařídil, abych vám jeho jménem slíbil, že vám dá svou dceru za manželku s nejbohatším obročím v jeho diecézi jako věnem, když se zřeknete vašeho náboženství a přijmete naši víru.“ A právě nyní se opět projevil Ogilvieho osobitý humor a schopnost využít vše k ukázání pravdy a povzbuzení k pravé ▶

„Jsem odsouzen jen kvůli náboženství. Za ně jsem ochoten dát dokonce sto životů a dát je svobodně a radostně.“

svatý Jan Ogilvie

víře. Řekl: „Můžete to říci tak, aby to slyšeli i ostatní lidé zde?“ A kazatel vše nahlas vyhlásil. Katolíkům, kteří též byli mezi obrovskou spoustou přihlížejících diváků, zatrnulo: že by zradil? A nepřátelé se už už radovali...

Za své náboženství jsem ochoten dát sto životů

Ogilvie se zeptal: „A nehrozí nebezpečí, že pak budu obviněn z velezrady?“ – „Ne! Vůbec ne!“ křičela lůza. „Tak jsem tedy obviněn jen kvůli náboženství jako zločinec?“ – „Kvůli němu samotnému,“ zazněl souhlasný výkřik. – „Správně,“ zvolal otec Ogilvie vítězoslavně, „je tedy jasné, že jsem odsouzen jen kvůli náboženství. Za ně jsem ochoten dát dokonce sto životů a dát je svobodně a radostně. Nikdy mi nevezmete mé náboženství!“

Muži a ženy se s velkým pohnutím rozplakali nad nespravedlivou smrtí, a zřejmě proto bylo upuštěno od zbytku trestu, takže stětí a čtvrcení se už nekonalo.

S modlitbou k Panně Marii na rtech

Spoutali mu ruce za záda. Poručili, aby vystoupil na žebřík. A v tu chvíli se modlil k Panně Marii – nejprve latinsky a pak skotsky, aby kolemjdoucí rozuměli. A pak už konal kat...

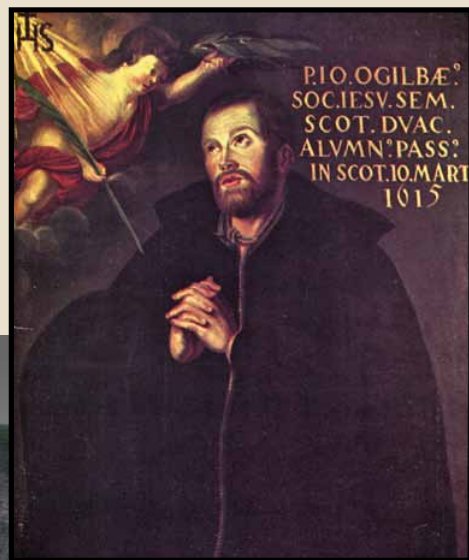
Muži a ženy se s velkým pohnutím rozplakali nad nespravedlivou smrtí, a zřejmě proto bylo upuštěno od zbytku trestu, takže stětí a čtvrcení se už nekonalo. Popravčí položili tělo tohoto mladého pětaticetiletého muže do rakve a uložili do země na místě za městem, kde se pohřbívali zločinci. Sinclair k tomu dodává: „Tak jak byl vroucně milován všemi katolíky ve Skotsku během svého života, tak byl po své smrti hojně oplakáván všemi a byl uctíván a ctěn jako pravý mučedník Kristův.“

V roce 1929 byl Jan Ogilvie prohlášen za blahoslaveného a v roce 1976 ho papež Pavel VI. svatořečil. Bohužel zatím asi stále platí, že tento světec má k naší zemi daleko hlubší vztah než my k němu... Svatý Jan Ogilvie, přimlouvej se za nás a za naši zemi, ve které jsi prožil třetinu svého krátkého pozemského života!

P. Marek Dunda ■

Pramen k celé sérii:
Ford, Desmond. *Světec ze Skotska svatý Jan Ogilvie SJ (Neznámý olomoucký mučedník)*. Refugium Velehrad-Roma; Velehrad – Olomouc 2001.

Ogilvieho portrét uchovávaný až do potlačení Tovaryšstva Ježíšova v severofrancouzském Douai. Dnes se nachází nedaleko ve farním kostele Saint Gilles v Pecquencourt

Uložili ho do země na místě za městem, kde se pohřbívali zločinci.

Foto: Flickr, BostonCatholic (CC BY-ND 2.0)

„Nemohou pro své vyznání uplatňovat nárok na starobylost a posloupnost...“

Zápisky z řeči pronesených před soudem s Janem Ogilviem se dostaly do Říma do skotské koleje a byly ještě před jeho smrtí sestaveny do zprávy popisující jeho konverzi tak, jak ji prožíval on sám. Podstatnou část vám nabízíme.

Prosil pány soudce, aby vzali na vědomí, že poté, co byl ve Skotsku vychován v přesvědčení o pravosti kalvínského vyznání, byl veden Bohem k tomu, aby opustil svou zemi a žil nějaký čas v cizině. V Itálii, Francii a Německu se setkal s mnohými vzdělanci a hovořil s nimi o otázkách pravosti víry a náboženství. Z těchto hovorů jeho duše zmalátněla a naplnila se úzkostí a pochybnostmi, neboť nemohl říci, které z těchto mnoha náboženství, s nimiž se v Evropě setkal, je to pravé.

Nakonec se rozhodl celou tu věc přenechat Bohu, neboť debaty činily předmět hovorů stále složitějším. (...) Po dlouhém uvažování dospěl k poznání, že všechny předpoklady a rozumové motivy jej přivádějí k přijetí katolického náboženství, které hanlivě nazývali papeženské. K němu se hlásili lidé všech tříd, vladaři, králové, knížata a mnoho ostatní šlechty; v něm se uchovávala jednota víry a ta byla vždy v římské církvi nejvýrazněji patrná. Byla to církev starobylá s neporušenou posloupností, s ryzími a dokonalými ctnostmi, které se neklaněly světu a kterými vydávali svědectví její synové a dcery všech hodností a tříd; církev s mnohými zázraky, které potvrzovaly římskou víru, církev se zástupy velice učených lidí, jež se denně hájili a hájí, a v těchto posledních dnech i s nespočtenými zástupy svatých mučedníků, kteří za její obranu umírali.

Naproti tomu si uvědomoval, že skotští kněží (tj. kněží státní anglikánské církve – pozn. redakce) nemohou pro své

vyznání uplatňovat nárok na starobylost a posloupnost, že nemohou shromáždit důkazy o zázracích ani o jednotě, že nemohou podírat jejich přijetí důvody, které by měly váhu důkazů pro moudrého muže, a konečně že vznik vyznání nemohou vyvozovat ani ze slov Bible, která se ve skutečnosti v mnoha případech silně vzdalovala od správného textu!

Připravil P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Kristus ustanovil Petra za prvního mezi apoštoly a jako viditelnou hlavu celé církve a svěřil mu osobně a bezprostředně jurisdikční primát.^[De fide]

Podle Kristova ustanovení přechází Petrův primát na všechny jeho nástupce.^[De fide]

Nositelé Petrova primátu jsou římscí biskupové.^[De fide]

Papež má plnou a nejvyšší jurisdikční moc nad celou církví nejen ve věcech víry a mravů, ale také ve věcech církevní kázně a řízení církve.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Po dlouhém uvažování dospěl k poznání, že všechny předpoklady a rozumové motivy jej přivádějí k přijetí katolického náboženství.

Tajemství Církve viditelné a současně neviditelné

Protestantismus, reformace a vznik anglikánské církve v 16. století byl jedním z největších ohrožení jednoty Církve v celých jejích dějinách. Ale jak říká staré přísloví: „Všechno zlé je k něčemu dobré.“ A Písmo svaté to upřesňuje: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...“ (Řím 8,28) Události 16. století daly Církvi velké bohatství svatých, kteří svým životem dosvědčili věrnost Církvi a katolické víře. Jedním z nich byl i sv. Jan Ogilvie (viz přecházející články). Tyto události vydaly i plody vnitřní obnovy Církve – skutečné reformy, která nerozbíjí jednotu Církve (sv. Terezie z Avily, sv. Jan od Kříže, sv. Ignác...). A v neposlední řadě bylo jedním z dalších účinků i „nastartování“ dlouhého procesu hlubšího sebepochopení katolické církve.

Časté námítky

„Věřím v jednu svatou, katolickou církev“ (také apoštolskou – o tom článek na str. 24–25 – pozn. red.). Je to snad nejproblematictější článek vyznání víry. Námítky přicházejí ze všech stran, i z té katolické. Předně: proč mám věřit v něco, co vidím? Že církev katolická existuje, je empirickým faktem. Pokud věřím svým smyslům, musím věřit i v církev, ale pak nejen v katolickou, ale třeba i v metodistickou. Další námítka se vtírá, když tento článek chápeme v poněkud posunutém smyslu: „věřím v jedinou svatou církev, a to katolickou“. S trochou smyslu pro

Foto: P. Krzysztof Deebek

Foto: Vojtěch Novák

objektivitu musíme uznat, že nejen církve v historii, ale i v současnosti ukazují až příliš lidskou, nesvatou tvář. Navíc stále častěji slyšíme, že ke spáse, tedy ke svatosti, vede mnoho cest, nejen ta katolická.

Církev bývá také nejčastějším kamenem úrazu pro ty, kteří se teprve obrací ke křesťanství, zvláště pro silné osobnosti; přijmout Krista jako Spasitele, mít k němu osobní, niterný vztah není takový problém, jako zařadit se do stáda, nechat se „manipulovat“ – církve se vším jejím obřadnictvím, dogmaty a mravními požadavky není na první pohled příliš vábná, působí jako „lidský náledek“ pro méně inteligentní a slabé jedince.

Plná pravda je ještě výš...

Všechny tyto námitky mají společný původ: příliš zúženou představu o církvi,

Poslání Církve: být mostem mezi časností a věčností, mezi zemí a nebem.

kterou shrnuje definice svatého Bellarmina: „Církev je shromážděním lidí, které sdružuje vyznání jedné a téže víry a společná účast na týchž svátostech pod vedením zákonitých pastýřů, zejména římského papeže, jediného náměstka Kristova na zemi.“ Kam míří svatý Bellarmin, je zřejmé už z jeho přezdívky: „kladivo na heretiky“. Jeho „hřebíky“ jsou reformátoři, kteří pojmají církev jako nevidi-

telnou skutečnost, společenství spasených, které zná jen Bůh a kteří se nekryjí se členy žádné viditelné společnosti na zemi.

Jak už to bývá, pravda je někde uprostřed a vysoko nad oběma těmito pojetími. Obě se dají přijmout a vyloučit ve správném smyslu, pokud se vzdají svého nároku na výlučnost. Zbývá najít spojovací článek, který by objasnil, jak spolu ono viditelné shromáždění lidí a neviditelné společenství spasených souvisí. Pokud se nám to podaří, najdeme samotnou podstatu církve, pravdivou definici, která se dotýká tajemství církve: tedy právě toho, co je na ní k uvěření, nikoli k vidění.

Pohled zvenčí a pohled zevnitř

Toto hledání nám ušetřil II. vatikánský koncil. Církev si uvědomila, že ▷

Foto: Wikimedia Commons

Nejprve sestoupila do času Hlava Církve, Kristus, který přivázal neviditelným provazem milosti lidstvo k Bohu.

už dlouho pohlíží na sebe sama příliš zvnějšku, zřejmě stále ještě v obranné reakci na protestantismus. Otevřeme-li si jakoukoliv starší knihu o církvi a koncilový dokument *Lumen gentium*, budeme překvapeni, jak mnoho se v této oblasti změnilo. Ne tak, že by staré učení přestalo platit a bylo vymyšleno nové, ale velmi citelně se posunuly důrazy. Dříve

se církev nahlížela téměř výhradně skrze svou pozemskou realitu: hierarchie, bohoslužba, učitelský úřad... a skrze tuto viditelnou podobu probleskuje božská tvář církve, Kristova milost a moc. Na posledním koncilu se však církev odvážila změnit úhel pohledu a nazít sebe sama jakoby zevnitř. Je v tom velký rozdíl: když podle chování, oblečení a slov nějakého člověka

odhadujeme jeho povahu, původ, vlastnosti a schopnosti, nemusíme se příliš splést, ale rozhodně nezískáme tak komplexní pohled, jako když nám bude sám vyprávět o svém původu, rodině, povaze, a tím nám objasní to, jak vypadá a jak se chová.

Církev – tajemství „viditelnými konci“

Církev tedy zřejmě dosáhla věku, kdy o sobě začíná uvažovat ne tak, jako by se viděla v zrcadle, ale s pochopením zevnitř: „Celá jsem Tajemství. Jsem od věčnosti chtěná a předveděná jednota spasených, skrytá jako v zárodku ve věčném Slově. V něm jsem od věků milována a skrze něj miluji a oslavuji Otce. Zároveň jsem časná, protože v tom je moje poslání: být mostem mezi časností a věčností, mezi zemí a nebem. Na zemi bych nebyla nic platná ve své neviditelné přítomnosti; jestliže mám tělesnému tvorstvu nabídnout cestu ke spáse, musím mít na této straně viditelnou podobu. Proto nejprve sestoupila do času moje Hlava, Kristus, který přivázal neviditelným provazem milosti lidstvo k Bohu. Na lidské straně měl ten provaz ale viditelný a citelný uzel – život a bolestnou smrt Spasitele na kříži. Ježíš Kristus je tedy v nejplnějším smyslu svátost spásy: viditelné znamení neviditelné milosti od Boha. Když vystoupil opět ke svému Otci, vytáhl uzel s sebou; stal se s ním součástí věčnosti. Ale od jeho konce vede nespočetně mnoho neviditelných provázků milosti k těm, kteří ho přes propast času a prostoru nezastihli za jeho života na zemi. Provázky mají opět viditelný konec, to proto, abyste se měli čeho chytit, když se toužíte přivázat – křest, ostatní svátosti, kostel, obřady, dogmata... Smyčka, kterou okolo člověka těmito „vnějšími“ rituály a nároky utahují, je ve skutečnosti smyčkou lásky, která vás vtahuje do Kristova života, jeho smrti a vzkříšení, aby vás Bůh mohl přijmout jako své syny. Vrcholem sjednocení s Kristem je účast na jeho smrti, svátostně zpřítomňované na oltáři, a vzkříšení, v přijímání oslaveného Kristova těla. Především v eucharistii jednotlivé údy vrůstají do jednoty s Kristem i se sebou navzájem, protože jeho Tělo je nedělitelné. V těchto polohách se najednou začne stírat rozdíl mezi eucharistií, svátostným tělem, a mnou – církví, tajemným Tělem Kristovým. Proto je slavení eucharistie vrcholem bohoslužby, v něm se už realizuje cíl křesťanského života.“

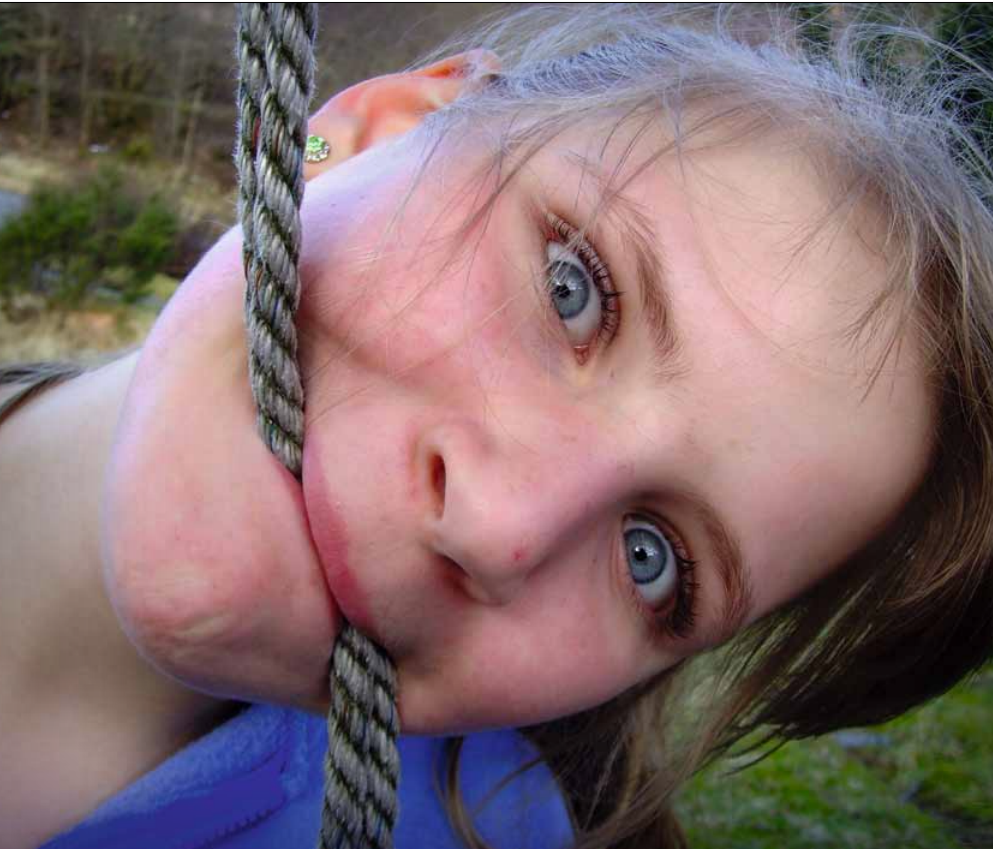

Foto: Flickr, The Smurf. (CC BY-NC-ND 2.0)

Církev jsou všichni, kteří jsou připoutáni ke Kristu provazem lásky...

Plná slávy, svatá a přítomná hříšná ve svých členech...

To všechno je tedy církev. Plná tajemství, která mohou lidskému oku připadat jako rozpory. Boží lid a Tělo Kristovo. Časná a věčná. Dokonaná a plná slávy ve své Hlavě, v Matce Boží a v blažených duších, putující a trpící v očistci a na zemi. Společenství svatých, a přítomná hříšná ve svých členech. Jak by ne, když je mostem mezi Bohem a hříšníky – ale ne proto, aby zůstali ve hříchu, ale aby se obrátili a žili navěky. Hříšnost údů není důkaz proti církvi, ale proti obludnosti hříchu, který se nešťítit zabít Kristovo tělo a nešťítit se usilovat o to stále znova. Církev je viditelné znamení neviditelné milosti – svátost spásy v nejplnějším slova smyslu, poté co její Hlava vstoupila na nebe. Je to prodloužení života, smrti a vzkříšení Božího Syna v čase a prostoru. Jednotlivé svátosti zpřítomňují Kristovy činy a moc a eucharistie, ke které všechno směřuje jako ke svému vrcholu, je zpřítomnění samotného Krista na zemi! Kdybychom dokázali občas zahlédnout cípek tohoto úžasného tajemství, stal by se pro nás náboženský život radostí a potřebou, kterou bychom si ničím nenechali vzít. **Církev jsou všichni, kteří jsou připoutáni ke Kristu provazem lásky.** Bylo řečeno,

že tento provaz má z vůle Pána Ježíše obvykle viditelný konec, a tím je církev se všemi svými svátostmi, obřady, hierarchií, magisteriem: svatý Bellarmin měl tedy přece pravdu. Člověk, který opravdu touží po Bohu, se rád nechá tímto prova-

... tento provaz má z vůle Pána Ježíše obvykle viditelný konec, a tím je Církev se všemi svými svátostmi, obřady, hierarchií, magisteriem.

zem svázat, pokud ho nalezne. Připoutává se jím nejen ke Kristu, ale i k ostatním členům Božího království, a církev se tak stává zároveň svátostí (viditelným znamením) jednoty lidského rodu, která byla ztracena v Adamovi a obnovena v Kristu. **Bůh ve své lásce však není vázán na viditelné způsoby, může připoutat neviditelným poutem kohokoliv, kdo po něm touží.** A naopak – ne každý provaz, který si kdo na sebe uváže, je opravdovým poutem lásky, i kdyby vypadal velmi věrohodně. A tak měli pravdu i reformátoři: skutečné rozměry Kristova tajemného Těla zná jen Bůh sám.

Eva Fuchsová

(podle „Amen“, roč. 1998,

č. 7–8; perex a titulky redakce) ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Kde se uskutečňuje jediná Kristova církev?

Jediná Kristova církev, ustanovená a uspořádaná na zemi jako společnost, se uskutečňuje (*subsistuje, subsistit in*) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním. Jedině jejím prostřednictvím je dosažitelná plnost všech prostředků spásy, protože jediné apoštolskému sboru, jehož hlavou je Petr, světil Pán všechno bohatství Nového zákona.

Jak se dívat na nekatolické křesťany?

V církvích a církevních společenstvích, které se odloučily od plného společenství katolické církve, se nachází mnoho prvků posvěcení a pravdy. Všechna tato dobra pocházejí od Krista a vybízejí ke katolické jednotě. Čle-

nové těchto církví a společenství jsou ve křtu přivtěleni ke Kristu: proto je uznáváme za své bratry.

Co znamená tvrzení: „Mimo církev není spása“?

Znamená to, že veškerá spása pochází od Krista-hlavy (Krista jako hlavy církve – pozn. redakce), skrze církev, která je jeho tělem. Proto nemohou být spaseni ti lidé, kteří vědí, že Kristus založil církev a že je nezbytná ke spásy, a přesto do ní nevstoupí nebo v ní nevytrvají. Zároveň díky Kristu a jeho církvi mohou dosáhnout věčné spásy všichni ti, kdo bez vlastní viny neznají Kristovo evangelium a jeho církev, ale upřímně hledají Boha a pod vlivem milosti se snaží plnit jeho vůli, jak ji poznávají z hlasu svědomí.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

Může se katolická víra nějak rozvíjet?

Foto: Flickr, Stamma (CC BY-NC-ND 2.0)

Jak se pozná katolická víra? Tedy, jak se pozná všeobecná víra – slovo „katholika“ totiž v řečtině znamená „všeobecná“. A jak ji odlišit od různých herezí? Slovo „hereze“ (podobně jako „heretik“) není nějaká nadávka, ale znamená v řečtině „výběr“. „Heretik“ je tedy ten, kdo si z celku všeobecné, katolické víry, tak jak její bohatství předává všeobecná, tj. katolická církev, dělá svůj vlastní výběr.

Vybírá si, co se mu hodí a co ne...

Jde o otázky i dnes velmi důležité. Již starověcí církevní otcové zdůrazňovali, že katolická, všeobecná víra vychází z Písma svatého.

Jenže i heretici opírají svá tvrzení o výroky Písma a jejich význam pro své účely různě překrucují... Církevní otcové však dodávají, že jsou tu ještě dvě důležitá kritéria: tradice Církve (to, co Církev vždy věřila) a výroky učitelského úřadu Církve (protože právě Církvě

– apoštolům a jejich nástupcům biskupům, kteří jsou v jednotě s papeží, nástupci apoštola Petra – bylo svěřeno předávání bohatství víry). Takto učil i jeden ze starověkých církevních otců

svatý Vincenc Lerinský († kolem roku 445 po Kristu), který tyto tři důležité prvky, tedy Písmo, tradici a učitelský úřad Církve, zdůrazňuje ve svém spise „Kommonitorium“, ve kterém se zabývá otázkou rozpoznání katolické víry od různých herezí.

A současně si v tomto šestnáct století starém křesťanském spisu klade i otázku: Může se víra rozvíjet? Ve svém „Kommonitoriu“ píše:

Rozvoj ano – ale ne změna!

Lze v Kristově Církvi očekávat náboženský rozvoj? Samozřejmě lze, a to velmi značný.

Vždyť kdo by byl vůči lidem tak nepřející a natolik se protivil Bohu, aby se tomu snažil zabránit? Je však třeba, aby přitom šlo skutečně o rozvoj víry, nikoli o její záměnu. Rozvoji čehokoli je vlastní, že to při růstu zůstává samo sebou, zatímco při změně se jedno proměňuje v druhé.

Je tedy žádoucí, aby rostl a bohatě a mocně se rozvíjel rozum, vědění a moudrost po stupních let a věků jak u jednotlivců, tak u celého společenství, jak u každého člověka, tak u celé Církve, ovšem svým vlastním směrem, to znamená v rámci téhož učení, v témže smyslu a v témže obsahu.

Podobenství o lidském těle

Náboženský rozvoj duše by se měl podobat rozvoji těla: tělesné údy sice postupem let znásobují své rozměry a rozvíjejí se, přesto však stále zůstávají týmiž údy jako předtím. Je sice velký rozdíl mezi rozpukem mládí a zralostí stáří, ale každý je

Lze v Kristově Církvi očekávat náboženský rozvoj? Samozřejmě lze, a to velmi značný.

jako stařec tímž člověkem, kterým byl coby mladík, takže ačkoli se postava a vzhled téhož člověka mění, přece jde o jednu a tutéž bytost, o jednu a tutéž osobu.

Těla kojenců jsou malá a mládenců velká, a přece jde stále o totéž tělo. A kolik údů mají maličci, tolik i mužové; a jsou-li nějaké části těla, jež se snad utvářejí až v době zralejšího stáří, vyvíjet se začaly již ve stavu zárodku; takže později u starců se neobjevuje nic nového, co by již dříve nebylo skryto v chlapcích.

Není proto pochyb, že je to řádné a správné pravidlo rozvoje, že je to právo-platný a nádherný řád růstu, jestliže přibývajícím věkem jen dotváří u dospívajících části a tvary, jaké Stvořitelova moudrost již předtím založila v maličkém.

Kdyby tedy lidský jedinec přijal postupně nějakou podobu nepřislušející

Je však třeba, aby přitom šlo skutečně o rozvoj víry, nikoli o její záměnu.

Foto: 2x Flickr, Neil Rickards (CC BY 2.0)

jeho rodu nebo kdyby se třeba něco přidalo nebo ubralo co do počtu jeho údů, nutně by celé tělo zahynulo nebo se stalo zrudným, nebo by se jistě alespoň oslabilo.

Co platí o těle, platí i o křesťanské víře

Také pro učení křesťanského náboženství by měly platit tytéž zákony rozvoje: průběhem let se má upevňovat, průběhem času rozšiřovat a průběhem věků vyrůstat k výšinám.

Naši předkové odedávna zasévali do tohoto pole Církve pšenici setby víry; bylo by tedy velice zlé a nepatřičné, abychom my, jejich potomci, sklízeli místo zrna skutečné pravdy plevel podvrženého bludu.

Spíše je správné a příhodné, aby **bez vzájemných rozporů mezi prvotním a konečným** pšeničná setba pěstěním rostla a my také sklízeli úrodu zrna křesťanského učení; když **z oněch prvo počátků semene s přibývajícím časem něco klíčí**, ať se to i nyní šlechtí a vzdělává.

Z „Kommonitoria“ od svatého
Vincence Lerinského
(z kapitoly 23; překlad dle „Lekcionáře
denní modlitby církve“,
perex a titulky redakce) ■

„Náboženský rozvoj se podobá rozvoji těla: tělesné údy se sice rozvíjejí, přesto však stále zůstávají týmiž údy jako předtím...“

Foto: Flickr, Ilorias (CC BY 2.0)

„... a jsou-li nějaké části těla, jež se snad utvářejí až v době zralejšího stáří, vyvíjet se začaly již ve stavu zárodku.“

sv. Vincenc Lerinský
(† 445 po Kristu)

Apoštolská tedy spojená s kořeny

V nicejsko-cařihradském vyznání víry říkáme, že věříme v Církev, která má čtyři důležité vlastnosti: je jedna, svatá, všeobecná (řecky se to řekne „katholika“) a apoštolská. Jednotu si přál její zakladatel Ježíš Kristus, vtělený Bůh. Svatá je také díky němu, protože on je její hlavou a dává jí svaté prostředky (svátosti) a svatý cíl, ke kterému má nás hříšníky vést – kvůli nám, kteří ji tvoříme, je ovšem také současně hříšná... Všeobecnost neboli katolicita Církve je dána tím, že je poslaná ke všem lidem a nabízí jim plnost prostředků ke spáse. A co znamená, že je apoštolská?

Hmatatelné propojení ke kořenům

To, že je Církev apoštolská, nás spojuje s jejími kořeny. Pojďme tedy hledat vysvětlení tohoto pojmu opravdu až ke kořenům, do doby, kdy Církev byla desetkrát mladší než je dnes...

Tertulián (160–220 po Kristu), velký církevní spisovatel z počátků křesťanství, napsal, že Ježíš si vybral apoštoly, aby byli učители lidstva a po svém zmrtvýchvstání je vyslal, aby učili a křtili všechny lidi. Oni založili první církevní obce – nejdřív

Foto: Flickr, Catholic Church (England and Wales) (CC BY-NC-SA 2.0) © Mazur/catholicchurch.org.uk

v Judsku a pak po celém světě. Od církevních obcí, které apoštolové založili, získali a dodnes (psal to kolem roku 200) získávají „semeno pravé nauky“ další církevní obce. A apoštolskými jsou ty, které jsou „výhonky“ těch, které založili apoštolové. Vytváří se tak určitý řetězec, ve kterém se předává pravda – od apoštolů až podnes. A mimo tento řetězec není pravda (srov. Tertulián: *De praescriptione haereticorum*). Tertulián pak ukazuje, jak je s apoštolou spojena církev v Římě. A církev, která je spojena s ní, má jistotu, že je spojena s kořeny...

At' nejdřív ukážou svůj původ...

Tertulián byl původně vzdělaným římským právníkem. V římském právu v Tertuliánově době existovala u soudů takzvaná preskripce. Soud mohl být za určitých okolností předem zrušen a soudce rozhodl, že se ani nezačne – že prostě nemá cenu ho vést. Podobný postup – preskripce (tedy vyloučení sporu z nějakého zásadního důvodu už předem) – používá ve sporu s heretiky i Tertulián. Říká, at' tito lidé nejdřív přinesou svitky se seznamy svých biskupů, aby dokázali, že jejich současní biskupové byli vysvěceni od svých předchůdců, ti zase od dalších a na začátku tohoto řetězce je vždy některý z apoštolů (srov. Tertulián: *De praescriptione haereticorum*, kap. 32). Kde toto spojení není, není co řešit – říká Tertulián...

Smutnou ironií osudu je, že sám Tertulián na sklonku svého života od Církve odpadl k sektě montanistů. Šlo o sektu, která se opírala o různá nová a v té době velmi populární prorocství o konci světa... Ti, kteří Církev jako nástupci apoštolů v jeho době vedli, se už Tertuliánovi nezdáli být dostatečně zbožní a důslední... K rozeznání biskupů jako nástupců apoštolů a římského biskupa jako nástupce svatého Petra nepotřebuje člověk jen bystrý intelekt. Ten Tertulián měl. Potřebuje i pokoru... Bez ní je i dnes těžké vidět jednoho z nástupců apoštolů třeba ve svém vlastním biskupovi...

Apoštolská poslušnost – od začátku až do dneška

Dnes tomuto řetězci říkáme **apoštolská poslušnost** (to, že každého biskupa vysvětil jiný biskup, toho zase nějaký biskup... a na začátku se vždy dostaneme až k některému z apoštolů). Nepřerušena apoštolská poslušnost existuje v katolické církvi a také u starokatolíků, v pra-

Foto: Flickr, JIMU Rio 2014 (CC BY-NC-SA 2.0), Elisa Pires

Apoštolská poslušnost je řetězec od apoštolů až k dnešním biskupům.

voslavné církvi a v dalších východních církvích; naopak v protestantských církvích a také u anglikánů byla tato apoštolská poslušnost přerušena. Proto v nich nemohou být ani platné svátosti kromě křtu a manželství, protože všechny ostatní svátosti vyžadují platné kněžské a biskupské svěcení, tedy to, co se předává právě díky nepřerušené apoštolské poslušnosti.

P. Pavel Zahradníček ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Co znamená, že je církev apoštolská?

Církev se nazývá apoštolská, protože je založena na apoštolích, zachovává jejich tradici a je vedena jejich nástupci. Ježíš povolal apoštoly jako své nejbližší spolupracovníky. Byli jeho očitými svědky. Po svém zmrtvýchvstání se jim mnohokrát zjevil. Daroval jim Ducha Svatého a rozeslal je jako své zplnomocněné vyslance do celého světa. V rodící se církvi byli zárukou jednoty. Své poslání a zplnomocnění předali vkládáním rukou svým nástupcům, biskupům. Tak se to děje podnes a tento postup se nazývá apoštolská poslušnost.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

Jako špinavá, zmačkaná bankovka

Foto: Ondřej P. Vaněček

Začal svoje vystoupení. Zamával zelenou stokorunovou bankovkou: „Kdo chce tuto bankovku?“ ptal se.

Zvedlo se několik rukou.

On však poznamenal: „Než vám ji dám, musím provést ještě jednu věc.“

Zuřivě bankovku pokrčil. Pak řekl: „Chce ji ještě někdo?“

Ruce se znovu zvedly.

„A co když udělám toto?“

Mrštil bankovkou o zeď, a když dopadla, začal po ní dupat. Znovu ji ukázal divákům. Byla špinavá a poničená.

„Chce tady ještě někdo tuto bankovku?“

Jako vždy, ruce se zvedly.

I když byla bankovka hodně zničená, neztratila nic ze své hodnoty.

* * *

Náš vztah k Církvi je podobný jako vztah posluchačů k bankovce.

Pro mnohé je Církev problém. Má špatnou reklamu. Je stále starší a seznam jejích hříchů stále delší. V Církvi jsou světci i kariéristé, lidé milí i ničemové, mučedníci i násilníci, lidé ochotní pro druhé dát život i nenasytní prospěcháři. Jsou tak dobře maskovaní, že je často těžké rozeznat jedny od druhých. Lidé, kteří Církev tvoří, jsou ze stejného masa

*... i hodně zničená,
neztratila nic
ze své hodnoty.*

a kostí jako všichni ostatní. Někdy dělají chyby. Často nejsou upřímní. Možná jsou jen průměrnými hráči, ale jejich hudba je jedinečná.

Proto lidé rádi přijímají Ježíše, zato „přítelem Církve“ mohou být jen s tisícem výhrad. Církev Ježíše Krista však nikdy neztrácí svou hodnotu. Naopak, stále zuřivější rány protivníků dosahují jen

„Snáším tuto Církev a čekám, že se polepší. Protože i ona je nucena snášet mě a čekat, že se polepším...“

Erasmus Rotterdamský († 1536)

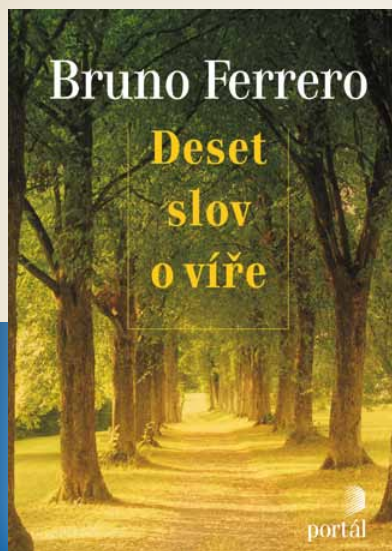
toho, že zůstává bdělá a zbavuje se po stáletí se hromadících nánosů a nečistot.

Jeden novinář se vtíravým tónem zeptal Matky Terezy: „Co by se v Církvi mělo změnit?“ Svěťice s úsměvem odpověděla: „Já a vy.“

(Pozn. redakce: I když bankovka poničená, a dokonce záměrně poničená, má stále tutéž hodnotu, přesto není možné ji záměrně ničit – dokonce je to trestný čin dle § 144, odst. 2c trestního zákona; podobně ani Církev neztrácí nic ze své spásné hodnoty pro celé lidstvo, když ji my, kteří k ní patříme, pošlapáváme a ničíme, ale takové naše jednání není žádná maličkost...)

Bruno Ferrero (redakčně upraveno z knihy „Deset slov o víře“, Portál, Praha, 2011 – viz upoutávka na této straně) ■

„Co by se v Církvi mělo změnit?“
„Já a vy.“

Deset dobrých důvodů pro to být křesťany (a katolíky)

– tak zní původní název knihy italského řeholního kněze salesiána Brunna Ferrery – v italštině *Dieci buoni motivi per essere cristiani (e cattolici)*. Knihu, která formou krátkých příběhů vysvětluje velmi poutavým a každému srozumitelným způsobem důležitě skutečnosti víry, vydalo nakladatelství Portál. Kniha je vhodná jako dárek prakticky pro kohokoliv. Český název knihy je *Deset slov o víře*. Možnost objednávek na <http://obchod.portal.cz> (184 stran, 224 Kč).

10 důvodů, proč ~~nechodím do kostela~~ se nemyji

- Když jsem byl malý, nutili mě se mýt.
- Lidé, kteří se pořád jenom myjí, jsou pokrytci, protože si myslí, že jsou čistší než ostatní.
- Existuje tolik druhů mýdla! Jak mám vědět, které je pro mě to nejlepší?
- Vodárnám jde jen o naše prachy.
- Už jsem to s mytím zkusil, ale byla to nuda a pořad to samé.
- V koupelně je hnusná zima a je to tam tak neosobní.
- Myji se přece o Velikonocích a Vánocích. To musí stačit!
- Nikdo z mých přátel nepokládá mytí za nutnost.
- Teď mi opravdu nezbývá čas na mytí.
- Možná se začnu mýt, až budu trochu starší.

Bernhard Mauser, Nils Baer
(„YOUCAT – Příprava na biřmování“, Karmelitánské nakladatelství, 2013 – možno objednat na www.ikarmel.cz, 112 stran, 149 Kč) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Jak často by se měl katolický křesťan účastnit mše svaté?

O všech nedělích a zasvěcených svátcích je katolický křesťan zavázán účastí na mši svaté. Avšak ten, kdo skutečně vyhledává Ježíšovo přátelství, následuje Ježíšovo pozvání ke stolu, kdykoliv má k tomu možnost.

„Nedělní povinnost“ je pro skutečného křesťana pojmem stejně nevhodným, jako by byla pro zamilovaného „povinnost líbat“. Nikdo nemůže žít ve skutečně živém vztahu s Ježíšem, pokud si nezajde tam, kde na nás čeká Pán. Proto je mše svatá pro křesťana odedávna „srdcem neděle“ a nejdůležitějším bodem týdenního programu.

Srov. Youcat. *Katechismus katolické církve pro mladé*. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Církev v číslech

Zajímá vás, kolik je na světě katolíků? Kolik je kněží, řeholníků, řeholnic...? Zcela aktuální údaje dostupné nejsou – trvá to více než rok, než se údaje z celého světa shromáždí a publikují. V dubnu letošního roku zveřejnil vatikánský Centrální statistický úřad Církve ve své „Statistické ročence Církve“ („Annuarium Statisticum Ecclesiae“) údaje pro rok 2013. Za osm let – od roku 2005 do roku 2013 vzrostl počet katolíků o 139 milionů.

Počet biskupů

V roce 2013 bylo v celé katolické církvi (dle *Annuarium Statisticum Ecclesiae* 2013) celkem 5173 biskupů.

Počet kněží

V roce 2013 byl počet katolických kněží v celém světě 415 348 (oproti předcházejícím rokům je to nárůst přibližně o 1000 kněží).

Počet kandidátů kněžství

Celkově se na kněžskou službu v roce 2013 připravovalo 118 251 bohoslovců (diecézních i řádových). Tento počet od roku 2011 klesl celosvětově o 2 procenta. Nárůst zaznamenala jen Afrika (1,5 %), pokles pak Asie (0,5 %), Evropa (3,6 %) a Severní Amerika (5,2 %).

Počet trvalých jáhnů

Počet trvalých jáhnů vzrostl z 33 391 v roce 2005 na 43 000 v roce 2013. Nejvyšší počet trvalých jáhnů (96,7 %) se nachází v Severní Americe a Evropě, zatímco zbylých 2,4 % je rozděleno mezi Afriku, Asii a Oceánii.

Počet katolíků ve světě

V roce 2013 překročil počet pokřtěných katolíků na celém světě jednu a čtvrt miliardy (dle *Annuarium Statisticum Ecclesiae* 2013 přesně 1,254 miliardy). Do tohoto počtu jsou započítáni nejen římskokatolíci, ale i členové dalších 21 katolických církví (např. Ukrajinská řeckokatolická církev, Slovenská řeckokatolická církev nebo třeba Koptská katolická církev či Maronitská katolická církev... – kompletní přehled všech katolických církví a počty věřících najdete v *Milujte se!* č. 28, str. 47, dostupné on-line v archivu všech dosud vydaných čísel časopisu *Milujte se!* na www.milujte.se – pozn. red.).

V letech 2005 až 2013 počet pokřtěných katolíků na světě vzrostl o 12 procent. V absolutních hodnotách se jedná o nárůst z 1,115 na 1,254 miliardy. Jelikož se v průběhu let 2005 až 2013 zvýšil i počet obyvatel planety z 6,463 miliardy na 7,094 miliardy, procento katolíků na celém světě se zvýšilo jen mírně: v roce 2005 tvořili katolíci 17,3 % obyvatel světa, v roce 2013 stoupl podíl katolíků na 17,7 % světové populace. (Pozn. redakce: Odhaduje se, že počet všech křesťanů na světě – katolíků i nekatolíků – je ještě asi o miliardu vyšší – odhad pro rok 2010 byl asi 2,2 miliardy. Křesťané jsou tedy nejpočetnějším náboženstvím; pak následuje islám s asi 1,6 miliardy stoupenců).

Foto: Flickr, Masrafid2011 (CC BY-NC-ND 2.0), Ana Belart

415 348 kněží (i řeholních)
5 173 biskupů
118 251 bohoslovců
43 000 trvalých jáhnů
55 000 řeholníků bez svěcení
693 575 řádových sester

Počet řeholníků

Počet řeholníků, kteří nepřijali svátost kněžství, vzrostl v letech 2005–2013 o 1 % na 55 000. Nejvyšší nárůst je zaznamenán v Asii (30 %), po které následuje Afrika (6 %), naopak k poklesu došlo v Americe (2,8 %), Evropě (10,9 %) a Oceánii (2 %).

Počet řeholnic

Výrazný je pokles řádových sester: z 760 529 v roce 2005 na 693 575 v roce 2013. Pokles na jednotlivých kontinentech je: 18,3 % v Evropě, 17,1 % v Oceánii a 15,5 % v Americe. Naopak počet řeholnic v Asii stoupl o 10 %, a v Africe dokonce o 18 procent.

Podle zprávy Tiskového střediska ČBK ■

Různá situace na různých kontinentech

Situace na různých kontinentech je však velmi odlišná. **Evropa**, v níž demografická situace spíše stagnuje, zaznamenala v období let 2005 až 2013 nárůst pokřtěných katolíků jen o 6,5 milionu. Nejdynamičtější je pak situace v **Africe**, kde počet katolíků stoupl ve stejném období o 34 % – na 206 milionů. Tato změna je vysvětlitelná demografickým růstem pouze částečně: Zatímco v roce 2005 představovali pokřtění katolíci 17,1 % afrického obyvatelstva, o osm let později to bylo již 19 procent. V **Americě** a **Asii** počet pokřtěných katolíků také vzrostl (o 10,5 % v Americe a 17,4 % v Asii), avšak tento vývoj plně sleduje demografický nárůst.

Foto: Flickr, Rod Waadlington (CC BY-SA 2.0)

Lvi přicházejí...

A co máme dělat my?

„Křesťané, kteří po desetiletí čelili komunistické diktatuře a museli snášet pronásledování, zažili po roce 1989, jak se jejich pronásledovatelé otočili, přizpůsobili se západnímu systému a byli jím přijati s otevřenou náručí. Lidé, kteří sami prožili diktaturu, jsou vnímavější na chyby ve vývoji našeho svobodného světa. Pociťují více než my, když se jménem svobody začíná ničit samotná svoboda,“ napsal německý časopis „PUR Magazin“ při příležitosti vydání německého překladu knihy „Lvi přicházejí“. Autorem knihy, která v Německu vzbudila značný zájem, je Vladimír Palko, bývalý slovenský ministr vnitra (2002–2006). Popisuje antropologickou revoluci (tedy zvrát v pohledu na člověka), která v současnosti – pro mnohé zcela nepozorovaně – probíhá. Tato revoluce úplně převrací tradiční pohled na člověka, muže, ženu, rodinu... a ve jménu svobody bere lidem svobodu a směřuje společnost k nové diktatuře (více např. v článku „Ztráta svobody ve jménu svobody“ v „Milujte se!“ č. 31, str. 31–37, on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se). V závěru nabízí deset bodů – určité desatero – jak se křesťané mohou a mají tomuto destruktivnímu pohybu v evropské (a také v americké) společnosti bránit.

1. Poznávejte pravdu, ona vás osvobodí! Berte na vědomí fakta.

Žijeme po vypuknutí velké levicové antropologické revoluce ve společnosti, ve které jsou ničeny tisíc let předávané staré základy tradiční morálky. Na Západě začíná nové pronásledování křesťanů.

Duchovní předpoklady tohoto pronásledování vyzrávaly již dlouho ve filozofických a politických kořenech společnosti a vyrostly jako houby po dešti. **Jsou to jen jiné výhonky, ale kořeny jsou stejné jako ty, ze kterých vyrostl komunismus.**

Nové pronásledování není krvavé, proto také lvi, kteří vcházejí do arény, jsou doposud jen metaforou. Nové pronásledování nelze srovnat s tím, co se dělo v posledních desetiletích komunismu, nemluví o krvavých časech na počátku komunistické éry. Proto si také křesťanská společnost na Západě jako celek toto pronásledování dosud neuvědomila.

Podstata nového pronásledování dnes nespočívá v potlačování křesťanských pojmů, nýbrž v záměně jejich obsahu.

(Pozn. redakce: např. byli to právě křesťané, kdo přišli s prosazováním práv každého člověka; dnes se pod rouškou tzv. „lidských práv“ podporují nejruznější perverze, která se vydávají za lidská práva, a propagují se na úkor morálně správného jednání; ten, kdo proti tomu vystoupí, je osočován, v některých zemích již i postihován...; byli to rovněž křesťané, kdo přišel s požadavkem solidarity vůči trpícím a potřebným, dnes se však pod rouškou solidarity uměle vytváří stále početnější vrstva lidí závislých na státu, kteří pak volí toho, kdo jim více slíbí – a to vede k ochromení demokracie...)

2. Čiňte pokání!

V časech krize není prostor pro triumf, nýbrž jen pro pokoru. Každý by si měl v dnešní situaci klást poctivě otázku, čím sám přispěl k tomuto stavu věcí.

V komunismu mohl **morálně obstát** jen ten, kdo se nebál strádání... Na rozdíl od komunismu, který se v prvé řadě opíral o násilí, vděčí antropologická revoluce za svůj úspěch lidské slabosti. Odstranila normy v sexuálních i rodinných vztazích a snad jednou přijde čas, kdy se křesťané budou sami ptát: Jakpak jsme to žili? A snad se budou potom ptát také kněží a biskupové: Jakpak jsme to vedli lidi?

3. Říkejte pravdu!

Nestačí pravdu jen vědět, musí se také říkat dál. Biblické „Když mlčíte, budou

Foto: Flickr, istoletetv (CC BY 2.0)

Žijeme po vypuknutí velké levicové antropologické revoluce ve společnosti, ve které jsou ničeny tisíc let předávané morální základy.

křičet kameny“ platí také dnes. Nesmí to být špatně chápáno jako výzva vést stále apokalyptické řeči (mluvit o tom, jak se blíží konec světa – pozn. red.). Je to spíše výzva ke křesťanským politikům, novinářům, ale i všem ostatním aktivním křesťanům, aby v pravý čas dokázali

věci správně pojmenovat. Říci, že kultura smrti škodí společnosti; že vytlačení křesťanství z veřejného života vede k novým tyraniím; že společnost tímto způsobem nemůže věčně fungovat a že nelze stále jen myslet na to, jaké budou výsledky příštího průzkumu veřejného mínění. ▷

Malý otrava

Jeden otec byl při své práci soustavně vyrušován svým malým šestiletým synem. Aby měl aspoň na půlhodinu pokoj, vytrhl ze starého atlasu list, nastříhal ho na malé kousky a dal to synkovi, aby mapu opět seskládal dohromady.

„To mu dá zabrat na hodně dlouhou dobu!“ myslel si v duchu

Ale kdepak! Po několika minutách se malý vrátil s mapou světa, která byla naprosto perfektně poskládaná.

„Jak jsi to jenom tak rychle dokázal?“ ptal se otec.

„Bylo to velmi snadné, tati. Na druhé straně listu je obrázek člo-

věka. Složil jsem ho – a svět se sestavil úplně sám!“

Pino Pellegrino („Příběhy pro osvětlení duše“, Karmelitánské nakladatelství 2012; knížky s kratičkými příběhy k zamyšlení je možno objednat na www.ikarmel.cz) ■

Dej do pořádku člověka a i svět najde své pravé místo...

Čiňte pokání! Snad jednou přijde čas, kdy se křesťané budou sami ptát: Jakpak jsme to žili?

4. Připravte se na mučednictví!

Tato rada je převzata z vyjádření arcibiskupa Charlese Chaputa z Denveru: „Staňte se mučedníky při budování kultury života.“ Napsal to věřícím své diecéze v únoru 2011. Ne, nejedná se o nové krveprolití křesťanů. S velkou pravděpodobností také ne o vězení. Ale nová doba přináší s sebou i nové formy mučednictví.

Lze zničit vaši pověst, veřejnost přesvědčit o tom, že jste špatný člověk. V médiích vás mohou očerňovat, každé selhání nafouknout, aby z vás udělali pokrytce. Mohou vás označit za „fundamentalistu“ a „nebezpečného radikála“ a dostat

do izolace. Mohou vaše přátele přesvědčit, aby se od vás distancovali, zruinovat vás.

Bez připravenosti to vše unést – to nepůjde.

5. Vyzbrojte se argumenty!

Jedna z příčin, proč křesťané prohrávají, proč se společnost a politika stávají méně křesťanskými, je klamně zdání, že to vlastně jde také bez křesťanství a bez Boha, že antropologická revoluce je v podstatě neškodná. Často tomu uvěřili i sami křesťané. Tato revoluce přinesla mnoho zlých plodů. Křesťané by se měli učit těmito fakty vhodně a sebevědomě argumentovat.

6. Sdružujte se mezi sebou, komunikujte spolu, jednejte společně!

Všude je vidět nové disidenty, kteří se odmítli podrobit, ačkoliv se dostali do konfliktu se svým okolím. Jsou to politici, publicisté, aktivní lidé. Jsou to osamělí bojovníci nebo malé skupinky. Člověk je může objevit i díky blogům na internetu.

Jejich situace je bezvý-

chodná, nemají žádnou naději se politicky prosadit. Nacházejí se všude v Evropě. Antropologická revoluce je globální revoluce. Vazby mezi národy by proto také měli tvořit i angažovaní křesťané, které spojuje společný názor. Takové vazby, kontakty a společné akce se nacházejí v počátečních stadiích.

7. Komunikujte a pracujte společně s těmi, kteří smýšlejí jinak!

Tato rada skrývá pochopitelně také nebezpečí. Je přece stále prospěšné, když křesťané spolupracují také s lidmi dobré vůle, kteří nejsou křesťany. Přitom však musí křesťané uchovat svou totožnost. Taková spolupráce je nutná. Křesťané nejsou totiž zodpovědní jen sami za sebe. Křesťané věří, že jejich víra vede k nejhlubšímu poznání člověka a společnosti, a proto má být základem politiky, která přináší dobro všem. Spolupráce s jinak smýšlejícími je důležitá. Mnoho věcí mohou křesťané ovlivnit sami, jiné ale jen ve spojení s ostatními. Jinak smýšlející lidé mohou být někdy pro křesťany užitečným zrcadlem, ve kterém poznávají, že nejsou svatí.

I
POZNÁVEJTE
PRAVDU, ONA VÁS
OSVOBODÍ! BERTE
NA VĚDOMÍ FAKTA.

II
ČIŇTE POKÁNÍ!

III
ŘÍKEJTE PRAVDU!

IV
PŘIPRAVTE SE
NA MUČEDNICTVÍ!

V
VYZBROJTE SE
ARGUMENTY!

VI
SDRUŽUJTE SE MEZI
SEBOU, KOMUNIKUJTE
SPOLU, JEDNEJTE
SPOLEČNĚ!

VII
KOMUNIKUJTE
A PRACUJTE SPOLEČNĚ
S TĚMI, KTERÍ
SMÝŠLEJÍ JINAK!

VIII
VYTVAŘEJTE KULTURU!

IX
STAŇTE SE ODBORNÍKY!

X
NEBOJTE SE!

*Je to výzva
pro talentované
křesťany.*

Umění určuje vítěze, vítěz určuje umění.

V Bibli je jako varování mnoho příběhů lidí, kteří sice dostali dar víry, ale nepoužívají ho správně. Jsou tam také příběhy lidí, kteří tento dar sice neměli, ale žili tak, jako by ho měli.

8. Vytvářejte kulturu!

Užíváme kulturu a umění, které často vůbec neodpovídají našim hodnotovým představám. Umění určuje vítěze, vítěz určuje umění. Umění, ve kterém jde o pocity, vjemy a fantazii, je megafonem, který zesiluje filozofická poselství. Dante, Shakespeare, gotika, renesance, baroko, Mozart... jsou svědky z časů, v nichž v Evropě vládla křesťanská duch. Tato díla však nelze kopírovat. Obnova křesťanského umění v současnosti je výzvou pro křesťanské umělce. Křesťanské umění se neztratilo. Vede však nerovný boj. Je to výzva pro talentované křesťany.

9. Staňte se odborníky!

Před listopadem 1989 to byli křesťané, kteří se převážně zasloužili o pád komu-

nismu. Socialistický a také kapitalistický stát mají znaky, které přímo zvou k hledání jiných alternativ. Socialistický stát tvoří vrstva obyvatel, která je závislá na přímé podpoře státu. Kapitalistický stát směřuje ke stále menšímu počtu kapitalistů, kteří jsou nakonec tak velkými hráči, že je stát nakonec musí podporovat i tehdy, když se chovají nezodpovědně (pozn. redakce: termín „příliš velká banka, než aby mohla padnout“ je jen jedním z mnoha projevů tohoto efektu). To si žádá křesťanskou odpověď (zvláště dnes, kdy máme hospodářský systém, který kombinuje výše uvedené zápory obou systémů; odpovědí na vznikající a stále se prohlubující problémy jsou zásady tzv. sociální nauky Církve – viz upoutávka v bočním sloupci – pozn. redakce).

10. Nebojte se!

To jsou slova svatého Jana Pavla II. – tedy nebojme se! Komunismus vytvořil nátlak skrze násilí, ozbrojenou moc a tajnou policii. Dnešní systém může vytvořit podobně účinný nátlak pomocí své ideologie a mediální převahy. Přesto se toho nemusíme obávat. Komunismus se zdál být neporazitelný a také skončil. Také dnešní systém má své velké vnitřní roz-

Foto: Flickr, paurian (CC BY 2.0)

Křesťané ve společnosti

Základní otázky sociální nauky
Církve

3 DVD s 9 dokumentárními filmy
po 30 minutách:

Křesťanská sociální etika
Rodina a společnost
Právo a spravedlnost
Veřejná moc
Daně
Mezinárodní řád
Pracovní vztahy
Podnik
Trh

Sociální učení Církve přináší základní pravidla, podle kterých je možné uspořádat vzájemné vztahy lidí, společenských skupin, celých národů. Sociální učení Církve se nevyhýbá žádnému palčivému problému naší doby a přináší řešení důstojné člověka, které může vést k mírové spolupráci mezi národy i mezi různými společenskými vrstvami při budování spravedlivého světa a společnosti.

Sérii 3 DVD si můžete objednat pouze za příspěvek na výrobu 60 Kč + poštovné na adrese redakce:

Milujte se!

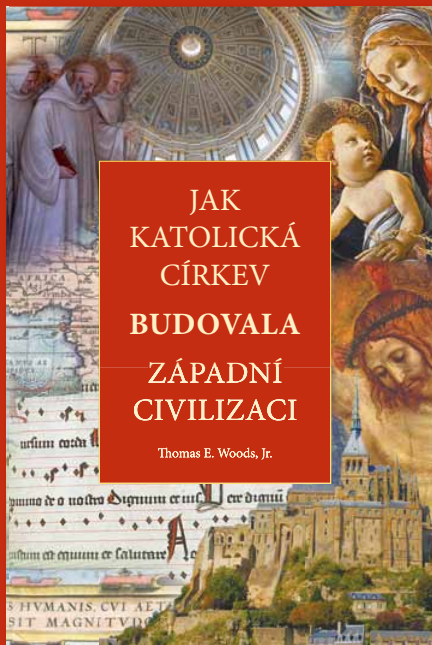
Náměstí 20

671 03 Vranov nad Dyjí

nebo e-mailem na: apostolat@fatym.com

Můžete použít i objednávací kupon na str. 38.

JAK
KATOLICKÁ
CÍRKEV
BUDOVALA
ZÁPADNÍ
CIVILIZACI

Thomas E. Woods, Jr.

Zeptáte-li se dnes vysokoškolských studentů, co vědí o katolické církvi, lze jejich odpovědi shrnout do jednoho slova: „zkaženost“. Neměla by však jejich odpověď znít spíše „civilizace“?

Publikace *Jak katolická církev vybudovala západní civilizaci* Thomase E. Woodse, Jr., přináší alternativní pohled na úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu.

Populární formou přibližuje, proč se moderní věda zrodila v katolické církvi, jak katoličtí kněží rozvinuli ekonomické teorie svobodného trhu o 500 let dříve než Adam Smith, jak katolická církev vynalezla systém univerzit, vyvážená historická fakta o Galileově případu, jak západní právní systém vyrostl z církevního práva, jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

206 stran a barevná příloha

Doporučený příspěvek na tisk
180 Kč + poštovné

Možno objednat pomocí
kuponu na str. 38 nebo
na adrese apostolat@fatym.com

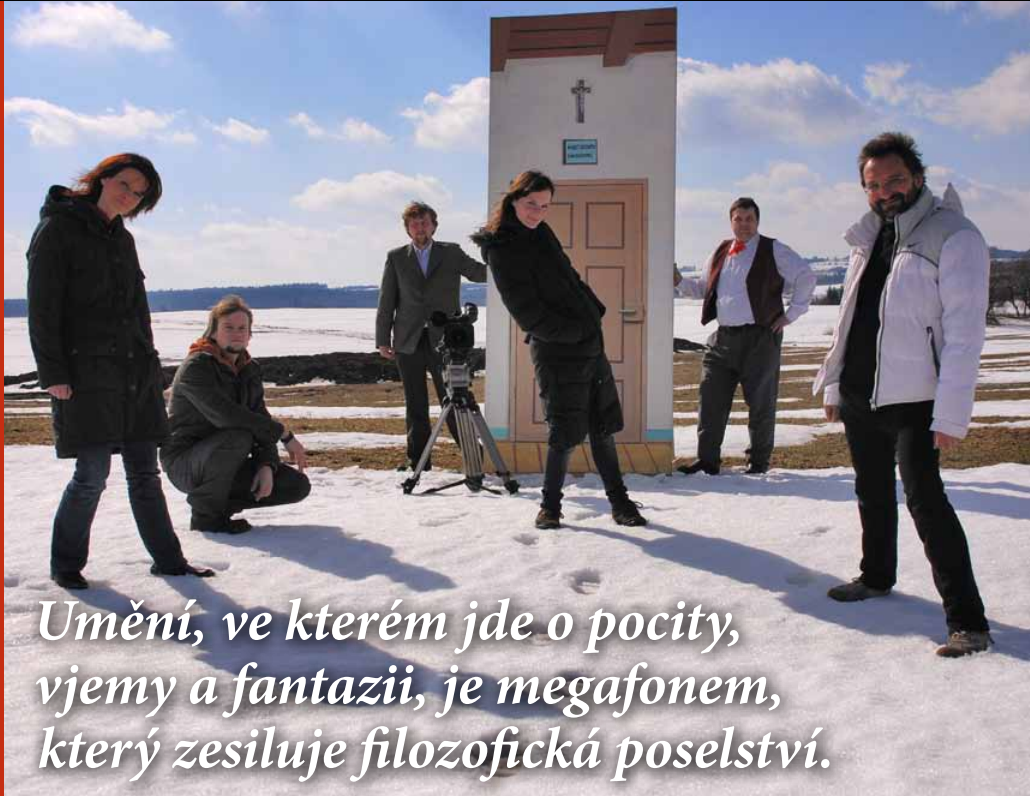

Foto: Z filmového archivu poskytl Otakáro Maria Schmidt a Jana Kristína Studničková

*Umění, ve kterém jde o pocity,
vjemy a fantazii, je megafonem,
který zesiluje filozofická poselství.*

*Žijeme v období velkého kulturního
přelomu, který prochází kontinenty.
Nesmíme se s ním smiřovat,
ale nemusíme se ho také obávat.
Musíme ho vydržet.*

pory, tak jako je měl komunismus. Nelze nekonečně dlouho potlačovat podstatná vnitřní hnutí, která lidé nosí ve svém srdci. Není možné manipulovat s lidským životem jako s něčím čistě materiálním. Není možné si hrát na Boha. Není možné znevažovat rodinu, která doposud vždy byla základem společnosti. Není možné popírat existující pravdy – jinak se vše stane iracionálním. Není dlouhodobě možné neustále podporovat lidské slabosti, které

vedou k ochromení společnosti. Není možné lidi trestat za to, že chtějí žít podle svého svědomí.

Jde to dělat dlouho, ale přijde okamžik, kdy už to dál nepůjde. „Potrat je něco tak nepřirozeného, že za 50 let už nebude,“ řekl Dr. Jack Wilkie, který se angažuje v hnutí pro život. Jasnozřivost a prostota těchto slov působí téměř omamně.

Žijeme v období velkého kulturního přelomu, který prochází kontinenty. Nesmíme se s ním smiřovat, ale nemusíme se ho také obávat. Musíme ho vydržet. Musíme se vzájemně podporovat. Neztrácejme odvahu a humor! Věřme naší převaze. Nezapomínejme, že nejsme žádnými svatými. Jsme obyčejnými lidmi, kteří dělají chyby, kteří ale vědí, že jejich boj o dobro není jen lidský boj. Vedme náš zápas pokorně a pokojně.

*Neztrácejme
odvahu a humor!
Věřme naší převaze.
Boj o dobro není
jen lidský boj.
Vedme náš zápas
pokorně a pokojně.*

Vladimír Palko (z knihy „Levy přichádzajú“, Prešov 2012; německé vydání „Die Löwen kommen“, Kisslegg 2014, zkráceno dle „PUR Magazin“ 3/2014; nadpis a perex redakce) ■

Nebojte se!

Moc Kristova kříže a vzkříšení
je větší než všechno zlo,
ze kterého by člověk mohl
a musel mít strach.

Nebojte se toho,
co jste sami udělali,
nebojte se ani všeho,
co člověk vyrobil
a čím je den po dni
stále více ohrožovaný!
A už vůbec se nebojte sami sebe!

Po svém zmrtvýchvstání řekl Kristus
apoštolům i ženám: „Nebojte se!“
Tato slova potřebujeme
– dnes možná víc než jindy.

Je nutné, aby se posílila jistota,
že existuje ten,
který drží v rukou osudy tohoto pomíjivého světa,
který má v rukách klíče od smrti a od podsvětí,
který je alfa a omega.

A ten někdo je Láska...
Jen on se může plně zaručit za slova
„Nebojte se!“.

*papež Jan Pavel II. při uvedení
do úřadu v říjnu 1978* ■

*Existuje ten, který drží v rukou
osudy tohoto pomíjivého světa,
který má v rukách klíče od smrti
a od podsvětí.*

*Jen on se může plně zaručit
za slova „Nebojte se!“.*

Zkoušky

Co přichází bez těžkostí,
těžko může býti ctností.

české přísloví

Zvířata, jejichž kopyta ztvrdla
na drsné půdě, mohou jít
po jakékoliv cestě.

Seneca, římský filozof

Je-li Bůh s námi, kdo proti nám!

sv. Pavel

Jsou dva druhy zkoušek.
Na jedny se dlouho
připravujeme, předem víme,
z jakého oboru ta zkouška
bude, a musíme k ní dojít. Ty
druhé k nám přicházejí samy
a ani je mnohdy nečekáme.
Často na ně nejsme připraveni
a ani netušíme, o co se bude
jednat. O těch prvních si
můžeme říci: „Už jsou za námi.“

O těch druhých nevíme,
kolikrát se ještě vrátí. A právě
na těch druhých závisí, zda
jsme zvládli život, nebo ne.

Bůh na nás sesílá zkoušky, a to
(někdy) stále těžší. Pošle nám
vždy takovou zkoušku, kterou
můžeme ještě zvládnout. A tak
bychom neměli při zkouškách
naříkat, ale radovat se z toho,
že nám Bůh věří již natolik,
že si dovolí na nás poslat tak
těžkou zkoušku. A věří, že ji
zvládneme...

P. Bernard Říský OFM

Pán Bůh dopouští,
ale neopouští.

české přísloví

*Jako vinice se musí ořezávat, aby
nesla ještě více ovoce, tak musí být
každý z nás „ořezáván“.*

Tato kniha je výběrem z četby
– jen to, co opravdu zaujalo. Je to
i dárková kniha, která udělá radost
každému: věřícímu i nevěřícímu,
čtenáři i nečtenáři...
(formát A5, 96 str., příspěvek na tisk
jen 20 Kč – možno objednat pomocí
kuponu na str. 38 nebo
na www.amims.net a fatym.com – tam
je také celý text knihy on-line
ke čtení i stažení)

Za černými mraky svítí slunce.

bl. Zdenka Schellingová, řeholní sestra, která byla mučena, vězněna a na následky mučení v roce 1955 zemřela

Impia crudelitas, dum saevisti, servisti.

Ty bezbožná krutosti, když jsi řádila, tak jsi nám udělala největší službu.

P. Stanislav Krátký

Těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému.

sv. Pavel

Nemůže být velkým zlem to, co je sice veliké, ale není trvalé; malé však a krátké zlo lze přece snášet!

P. Martin Středa SJ, kněz jezuita, který se v roce 1645 podílel na obraně města Brna před Švédským vojskem

Cesta do nebe je jako překážková dráha. Kdo se nevzdá, zesílí a zvítězí.

Najdeš-li v životě cestu bez překážek, určitě nikam nevede.

Foto: Flickr, Brother O'Mara (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, 7thArmyJMTCC (CC BY 2.0)

P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda (z knihy „Mozaika duchovní moudrosti“, A.M.I.M.S., 2014 – viz upoutávka na této straně) ■

Piaristé – zasvěcení křesťanské výchově

Jsme řádovým společenstvím kněží a bratrů založeným sv. Josefem Kalasanským. V České republice působí piaristé na Moravském Slovácku. Řád byl založen roku 1617 v Římě a do českých zemí přišli první piaristé v roce 1631.

Po celém světě – ve více než 30ti zemích světa – žije a působí přes 1300 piaristů. Naše práce zahrnuje vedení škol a učitelskou službu, duchovní pastorační ve farnostech, centra volného času, misijní střediska. Naše poslání nejlíp charakterizuje řádové heslo piaristů: Víra a kultura. Chceme vychovávat lidi, kteří se budou snažit o svět s lidskou tváří, kteří se nebudou stydět za svoji víru.

Kontakt pro zájemce o řád:

Piaristé, Kostelní 514, 696 62 Strážnice; e-mail: luksp@centrum.cz

Foto: archív SP

Psychologův pes

Jeden psycholog se pustil do vyprávění:

Před mnoha lety jsem měl malého pejska, který byl velmi chatrného zdraví. Protože mu zvěrolékař předepsal k užívání olej z tresčích jater, musel jsem mu každý den ráno lék podat. Posadil jsem si pejska vždycky hezky na kolena, nalil jsem olej do misky a lžičkou jsem se mu ho snažil dostat do tlamičky. To se ale pejskovi ani trochu nelíbilo a lžičku odmítal. Myslel jsem si tedy, že mu olej vůbec nechutná. Když jsem se ale jednoho rána zase snažil, aby spolkl medicínu, miska mi spadla na zem a olej se vylil.

Pes mi najednou seskočil z kolen a začal velmi lačně olizovat olej, který tekł po podlaze.

Pochopil jsem, že předtím nešlo o to, že by mu olej nechutnal, ale nelíbil se mu způsob, jakým jsem mu ho podával!

Tak také mnoho lidí není proti Bohu. Ale je třeba najít správný způsob, jak jim ho podat...

Foto: Flickr (Sik-photo) (CC BY-ND 2.0)

Zamilovaný

*Ať děláš cokoli,
vždycky se najdou
takoví, co snědli
všechnu moudrost
světa a hází
druhým klacky
pod nohy.*

Muž přicházel na setkání se svou milou s velkou časovou rezervou. Zvědavci, kteří ho vidali, říkali: „Hleďte, jaký je to úzkostlivý mladík, jak je napjatý očekáváním!“

Muž se tedy rozhodl, že přijde s mírným zpožděním.

Zvědavci na to: „Podívejte se na toho nevychovanče! Jedná si úplně svévolně! Co si o sobě jenom myslí?“

A tak se rozhodl, že přijde na setkání úplně přesně: „Koukněte se na toho otroka času, žije s hodinami v hlavě. Chudáček, nemá žádnou fantazii!“

2x Pino Pellegrino

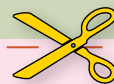
(„Příběhy pro osvěžení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2012; knížky s kratičkými příběhy k zamyšlení si můžete objednat na www.ikarmel.cz)

Foto: Flickr, Nicholas Garbar (CC BY 2.0)

objednávkový kupon

Jméno:	adresa:	PSČ:
Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk		kusů
Fadelle: <i>Cena, kterou zaplatíš</i> (napínavý příběh iráckého konvertity; A5, bar. ob., 160 s., 30 Kč)		
Doubrava, Dunda: <i>Mozaika duchovní moudrosti</i> (dárek pro každého; A5, bar. ob., 96 stran, 20 Kč)		
Ze života pro život (nejzajímavější svědectví z časopisů <i>Milujte se!</i> ; A5, bar. obálka, 96 str., 20 Kč)		
sestra Cecilie: <i>Útěk sestry Cecilie</i> (napínavé i humorné; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
sv. Alfons: <i>Návod na dobrý život</i> (stručný, ale jasný; formát A5, bar. obálka, 96 stran, 20 Kč)		
Havelka: <i>Rozmlouvej s Bohem</i> (modlitby nejen pro mládež, formát A6, 24 stran, 5 Kč)		
Kabeláč: <i>Základy křesťanské víry</i> (evangelizační pomůcka; A6, 44 stran, 5 Kč)		
Řekli svatí a to platí I. a II. (2 x 777 citátů svatých a blahoslavených; A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč)		I. díl II. díl
Křesťané ve společnosti (sada 3 DVD o sociální nauce církve; 60 Kč)		
Woods: <i>Jak katolická církev budovala západní civilizaci</i> (viz str. 34; A5, bar. ob., 206 s., 180 Kč)		

Nezapomeňte, prosím, uvést své jméno, adresu a PSČ.

Objednávkový kupon odstříhnete a pošlete na adresu **A.M.I.M.S. Římskokatolický farní úřad 671 03 Vranov nad Dyjí 20** (je možné objednávat i na internetu www.amims.net nebo e-mailem na apostolat@fatym.com či telefonicky 515 296 384). Knihy přijdou na vaši adresu s příloženou složenkou na uhrazení příspěvku na tisk a poštovné.

Asi 70 dalších publikací najdete na www.amims.net!

Znáte osobně nějakého svatého? Já ano!

Nic neměl, ale rozdával nám radost

Pracuji v domově pro osoby s mentálním a zdravotním postižením. Honzík měl velmi těžké postižení mentální i tělesné. Přesto se uměl ze života radovat. Nemluvil, ale uměl vyřídit všechno. Když se mu něco nezдалo, dal to vědět. Jezdili jsme na rekreace, houpali jsme Honzika na houpačce, koupali se v bazénu...

Někdy musel být Honzík hospitalizován v nemocnici. Při návratu měl vždycky velikou radost. Říkali jsme mu: „Ty náš Honzíčku, tak tě zase vítáme.“ Já jsem mu pak s úsměvem „domlouvala“: „Copak to děláš, že se ani neporadíš se mnou a klidně si odjedeš bez dovolení do nemocnice?“ Vždycky se tomu hlasitě smál. S jeho maminkou jsme si často psaly a volaly. Vyprávěly jsme si o Honzíkovi. Nikdy to nebylo smutné, hodně jsme se nasmály a vzpomínaly na jeho kousky.

Před prahem věčnosti

Několikrát do roka nám ale Honzík naznačoval, že „každý z nás na této zemi poutníkem je k věčnosti“. Jeho zdraví se zhoršovalo...

V roce 2013 jsem na Bílou sobotu Honzika, kterého zase odváželi do nemocnice, pokřtila (tzv. „křest v nouzi“ v nebezpečí smrti - pozn. red.) a světila ho ještě do péče Panny Marie. Z nemocnice se tenkrát Honzík vrátil. Dva roky potom ještě putoval po této zemi a rozdával radost.

Poslední rok měl Honzík velmi rád, když byl někdo s ním. Držel se ho pevně za ruku. Byl šťastný, když se mohl přitulit k mamince nebo k nám. Nechal se hladit dlouho po hlavě...

Prosila jsem Boha, abych mohla být s Honzíkem, až bude z tohoto světa

Mějte se na pozoru, abyste nepohrdali ani jedním z těchto maličkých... (Mt 18,10)

odcházet. Všichni jsme mu ze srdce přáli klidný odchod v důvěrně známém prostředí – uprostřed „svých“. Ale moc jsme tomu nevěřili. Honzík míval příliš vážné obtíže, čekali jsme že se jednou z nemocnice už nevrátí...

Loučení v klidu, s radostí a vděčností

Bůh na lásku slyší a vyslyší velmi ochotně a rád a ještě celou situaci vyšperkuje a požehná ji – tak jak to umí jen On.

Honzík se začal pomalinku ztrácet a pospávat, až před Velikonocemi usnul poklidným spánkem, aby se mohl probudit v nebi – byla jsem u toho, když takto usnul...!

Nenastalo hluboké truchlení ani pláč, ale klid, radost a vděčnost. Myslím totiž, že Honzík je světec! Křtem byl osvobozen od dědičného hříchu. Odešel k Bohu bez

jediného hříchu, svůj třicetiletý život naplnil láskou k druhým, trpělivostí... Honzík měl mnoho fyzických nedokonalostí, se kterými dokázal žít, ale duši si udržel čistou – vrátil se k Bohu s duší tak krásnou, jak mu byla dána (křtem dokonce ještě „zkrásněla“ – pozn. redakce).

Rozloučení se konalo v kostele, kde jsme Honzika ve vsí úctě a lásce odevzdali Bohu do náruče.

Hana ■

... mnozí první budou posledními a poslední prvními. (Mk 10,31)

Foto: Flickr, Best Buddies International (CC BY-NC-ND 2.0)

Nevěřím v pevnou vůli, věřím v Boha

Jmenuji se Jan a jsem alkoholik. Ze začátku jsem si myslel, že si spokojený život dokážu zařídit sám. A opravdu, na nějakou dobu to tak vypadalo. Dobře jsem odmaturoval, našel si hezkou dívku a plánovali jsme společný život. Ke konci vojny má dívka po jednom mém opuštětku čekala dítě... Naplánovali jsme svatbu.

I když o dítě samovolným potratem přišla, svatbu jsme nezrušili. Měli jsme se opravdu rádi.

Rok a čtvrt po svatbě se nám narodila dcera a za dva roky syn a zdálo se, že nám k trvalému štěstí nic nechybí. Jenže nebylo tomu tak... Já jsem pomalu, ale jistě víc a víc pil alkohol.

Foto: Flickr, simbiosc (CC BY-SA 2.0)

Zapíjeli jsme i králíčata i Husáka

Pil jsem ho všude možně – často i v práci. Důvod k pití se vždycky nějaký našel: narozeniny, svátky... a pak už ani důvod nebyl potřeba. Kamarád dal ke králíkovi jiného kamaráda připustit králíci samici – tak jsme zapíjeli i narozená králíčata. Jednou když na nás udeřil vedoucí, proč zase pijeme, řekli jsme: „Copak nevíte, že má soudruh prezident Husák narozeniny?“

Následovaly cesty domů večer nebo až v noci, lži, výmluvy, že jsem musel zůstat v práci... Každý alkoholik lže. Jenže já jsem tvrdil, že nejsem alkoholik, že piju jako ostatní. Že mám pití pod kontrolou.

Říká se: pijte s mírou! Já jsem pil s Mírou – to byl manželčin spolupracov-

***Říká se: pijte
s mírou! Já jsem
pil s Mírou – to byl
spolupracovník
manželky a můj
kamarád.***

Foto: Flickr, Iwpkommunikacio (CC BY 2.0)

ník a můj kamarád. Žena moje pití snášela dvacet let a pak mi utekla s kamarádem Mírou, který pil o něco méně než já... Rozvedla se se mnou a já se vrátil bydlet k rodičům.

Myslel jsem, že to zvládnu

Namlouval jsem si, že u rodičů pít tolik nebudu – měl jsem je opravdu rád a nechtěl jsem je trápit. Jenže návyk na alkohol byl silnější než já. Přišel jsem nejen o ženu a děti, ale i o řidičák a o práci. Až tohle mě donutilo, že jsem se rozhodl jít do protialkoholní léčebny. Když jsem byl čtyři a půl měsíce léčebně v Želivě, neodvrátili se ode mne jen rodiče a můj věřící kamarád Fanda. Pobyt v léčebně mi pomohl po tělesné stránce – člověk se ze začátku musí „vyklepat“, naučit se ráno vstávat, pravidelně jíst. Psychoterapie pomohou po duševní stránce. Ale jedna věc tam chyběla – duchovní rovina (ale slyšel jsem, že v současnosti se už v některých léčebnách snaží i o duchovní rozměr). Dnes jsem však přesvědčen, že bez tohoto duchovního rozměru je velmi malá naděje se z toho dostat.

Áčka

Slyšel jsem, že po návratu z léčení se do dvou let vrátí k pití přes devadesát procent lidí.

Určitou naději mi dodala skupina tzv. Anonymních alkoholiků (AA), která nás v léčebně navštívila. Jsou to lidé, kteří kdysi pili, a jejich touhou nyní je se k pití už nevrátit. Jedinou podmínkou pro členství v AA je chtít přestat pít. Další pod-

mínky nejsou. Toto společenství vzniklo v 30. letech minulého století v USA a od počátku staví na křesťanských základech, i když je otevřené všem. Vychází z jednoduché zásady: pro mé uzdravení je nejdůležitější být prospěšný ostatním – tedy pomáhat těm, kteří alkoholismem ještě trpí.

Studený, horký a vlažný

Mě osobně oslovila v Bibli jedna věta: Kéž bys byl studený nebo horký! Takto však, protože jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě z úst! (Zj 3,15n) Připadá mi, jako by to bylo i o alkoholících a také o společenství AA: studený alkoholik je ten, který alkoholu stále propadá; horký je ten, který se snaží pomoci ostatním a tím pomáhá i sobě zůstat střízlivý. A vlažný je ten, který je spokojen sám se sebou, že už nepije, kašle na ostatní – a pak přijde to „vyplivnutí“ a on do toho sám opět spadne.

Tři rodiny

Už dvanáct let nepiji alkohol. A proč o sobě na začátku říkám, že jsem alkoholik? Když se člověk jednou stane alkoholikem, je jím až do smrti – podobně jako když má někdo cukrovku, má ji až do smrti.

A řeknu vám ještě jednu věc – často toto přirovnání používám: Když si člověk nemyje ruce a dostane úplavici, pevnou vůli ji pak už nezastaví. A s alkoholismem je to stejné. Má zkušenost boje s alkoholem se dá shrnout takto: Nevěřím v pevnou vůli (alespoň já nemám pevnou

Dnes jsem přesvědčen, že bez duchovního rozměru je velmi malá naděje se z toho dostat.

vůli...), věřím v Boha. A jemu vděčím za svou střízlivost a děkuji mu za to, že mě přivedl mezi AA, a také za to, že mě přivedl do katolického neokatechumenátního společenství. Díky Bohu nejsem dnes už sám, a mám dokonce tři rodiny: AA, neokatechumenátní společenství a nakonec se obnovily i vztahy s mými vlastními dětmi.

Jan ■

Když si člověk nemyje ruce a dostane úplavici, pevnou vůli ji pak už nezastaví. A s alkoholismem je to stejné.

Modlitba působí zázraky, ale musíme tomu věřit

Foto: Flickr, IMJ Rio 2013 (CC BY-NC-SA 2.0), Jonas Pavão

Evangelium vypráví o chlapci posedlém zlým duchem, kterého nedokázali Ježíšovi učedníci vyhnat (Mk 9,14–29). Pán Ježíš vyčítá všem přítomným jejich slabou víru a chlapcovu otci na jeho žádost o pomoc odpovídá: „Všechno je možné tomu, kdo věří.“ (Mk 9,23) Svatý otec František v jedné ze svých promluv řekl, že mnozí věřící, ačkoliv mají jistě Ježíše rádi, se mu nedokážou bezvýhradně svěřit a příliš ve své víře neriskují. Upozornil, že je to právě srdce, které se nedokáže otevřít, uzavřené srdce, které chce mít všechno pod kontrolou. Takové srdce nedovolí, aby nad ním Ježíš převzal kontrolu...

A pak Svatý otec vyprávěl příběh, který zažil v Argentině. V jedné rodině náhle onemocnělo sedmileté děvčátko a lékaři mu předpověděli pouze několik hodin života. Tatínek – elektrikář a muž víry – jako by se pomínil, vyprávěl papež, nasedl na autobus a jel asi 70 kilometrů do mariánské svatyně v Luján...

Přijel tam už po deváté hodině večer a všechno bylo zavřené. Začal se modlit k Panně Marii a rukama se přitom držel za železná vrata. A tak se tam modlil a plakal celou noc. Nebyly to ale jen pláč a modlitba, ten muž bojoval s Bohem. Skutečně bojoval o to, aby Bůh uzdravil jeho dceru. Potom v šest ráno šel na autobusové nádraží a kolem deváté dojel do nemocnice. Tam našel plačící manželku a ihned pomyslel na nejhorší. „Co se stalo,“ ptal se. A žena mu odpověděla: „Přišli lékaři a řekli mi, že horečka zmizela, že dítě dobře dýchá a nic mu není. Nechají si ji tu ještě dva dny, ale vůbec nechápou, co se mohlo stát...“ Takové věci se tedy ještě dnes dějí. Zázraky existují.

„Bít se“ o zázrak

Modlit se s odvahou, bít se o to, aby se stal zázrak. Nikoliv takové ty zdvořilostní modlitby: Jistě, pomodlím se za tebe. Pak odříkáme jeden Otčenáš a jeden Zdravas a na vše zapomeneme. Je třeba se modlit odvážně, jako Abrahám, který zápasil s Pánem, aby zachránil Sodomu a Gomoru, jako Mojžíš, který měl zdvižené ruce k modlitbě, až se unavily, jako mnozí lidé, kteří mají víru a s vírou se vytrvale modlí. Modlitba činí zázraky, avšak musíme tomu věřit. Myslím, že se dnes můžeme k Pánu modlit a říkat mu celý den: Věřím, pomoz mé slabé víře... A pokud nás žádají, abychom se modlili za lidi, trpící ve válkách, za uprchlíky, za všechny dramatické situace, učinme to. Modleme se ze srdce k Pánu a řekněme: Věřím, pomoz mé slabé víře, která se projevuje také v modlitbě.

papež František ■

(z promluvy v Domě sv. Marty dne
20. 5. 2013 – zkráceno podle Vatikánského
rozhlasu, perex redakce)

*Začal se modlit
k Panně Marii
a rukama se
přítom držel
za železná
vrata. A tak se
tam modlil
a plakal
celou noc.*

Foto: Wikimedia Commons, Simbolo2203 (CC-BY-SA 3.0)

Svatyně v Luján

*... odříkáme jeden
Otčenáš a jeden
Zdravas a na vše
zapomeneme.
Je třeba se modlit
odvážně!*

... On jim na to řekl: „Pokolení nevěřící! Jak dlouho ještě mám být u vás? Jak dlouho vás mám snášet? Přiveďte ho ke mně!“ Přivedli ho k němu. Jakmile duch spatřil Ježíše, hned zkroutil chlapce křečí. Padl na zem a svíjel se s pěnou v ústech. Ježíš se zeptal toho otce: „Jak dlouho to má?“ Odpověděl: „Odmalička; a často ho i do ohně hodil nebo do vody, aby ho zničil. Ale můžeš-li něco, měj s námi slitování a pomoz nám!“ Ježíš mu odpověděl: „Můžeš-li!? Všechno je možné tomu, kdo věří!“ Otec toho chlapce hned zvolal: „Věřím! Pomoz mé slabé víře!“ Když Ježíš viděl, že se lid sbíhá, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti přikazuji: Vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí mysleli, že zemřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, zvedl ho a on vstal. Když Ježíš vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, zeptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ Odpověděl jim: Takový ďábel nemůže být vyhnán ničím jiným než modlitbou.“

z 9. kapitoly Markova evangelia

Struktura modlitby růžence

Úvod:

• Znamení kříže • *Věřím v Boha*
 • *Otče náš* • *3x Zdrávas Maria*
 (po jménu *Ježíš* postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. *v kterého věříme*, 2. *v kterého doufáme*, 3. *kterého nade všechno milujeme*) • *Sláva Otci*

Pět desátků:

• *Otče náš* • *10x Zdrávas Maria*
 (po jménu *Ježíš* se přidávají růžencová tajemství) • *Sláva Otci*

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. *kterého jsi z Ducha Svatého počala*
2. *s kterým jsi Alžbětu navštívila*
3. *kterého jsi v Betlémě porodila*
4. *kterého jsi v chrámě obětovala*
5. *kterého jsi v chrámě nalezla*

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. *který byl pokřtěn v Jordánu*
2. *který zjevil v Káně svou božskou moc*
3. *který hlásal Boží království a vyzýval k pokání*
4. *který na hoře Proměnění zjevil svou slávu*
5. *který ustanovil Eucharistii*

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. *který se pro nás krví potil*
2. *který byl pro nás bičován*
3. *který byl pro nás trním korunován*
4. *který pro nás nesl těžký kříž*
5. *který byl pro nás ukřižován*

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. *který z mrtvých vstal*
2. *který na nebe vstoupil*
3. *který Ducha Svatého seslal*
4. *který tě, Panno, do nebe vzal*
5. *který tě v nebi korunoval*

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• *Zdrávas Královno* • *Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních.* • *Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.*

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého otce.

„Důvěřuj mému Synu!“

Když jsme se s manželem brali, nic nenasvědčovalo tomu, že by něco mohlo pokazit naše společné štěstí. První měsíce manželství nám ubíhaly v poklidu a radosti. Půl roku po svatbě přišla rána. Muž onemocněl. Lékaři mu diagnostikovali vzácné, ale velmi vážné onemocnění plic – sarkoidózu (zánětlivá choroba neznámého původu, postihuje různé systémy těla – pozn. red.). Tato nemoc je

spojená se slabou odolností organismu. Počáteční projevy choroby sice nebyly vážné, ale jejich stálé prohlubování vedlo až ke krajnímu vyčerpání manželových tělesných sil. Stále více slábl, jeho váha drasticky klesala, hned se velice rychle unavil, měl stále zvýšenou teplotu. Lékaři manžela poslali na snímkování a tomografii plic – výsledky nás zklamaly, svědčily o progresi nemoci.

Když jsme se s manželem brali, nic nenasvědčovalo tomu, že by něco mohlo pokazit naše společné štěstí.

Od doby, co zazněla diagnóza, jsem se vytrvale modlila Korunku k Božímu milosrdenství. Snažila jsem se vytrvat, i když mi sílu ubírala smutná skutečnost, že zákeřná choroba stále postupuje. Uplynul rok od doby, kdy lékaři nemoc rozpoznali – manžel si dal udělat další rentgenový snímek plic. Lékař musel jednoznačně konstatovat, že se jedná o již velmi pokročilé stadium sarkoidózy. Muž musel do nemocnice, kde podstoupil systematické vyšetření. Výsledky však byly velmi nepříznivé: lékař prohlásil, že nemoc

Foto: Flickr, Tommy N. Armansyah (CC BY-NC-ND 2.0)

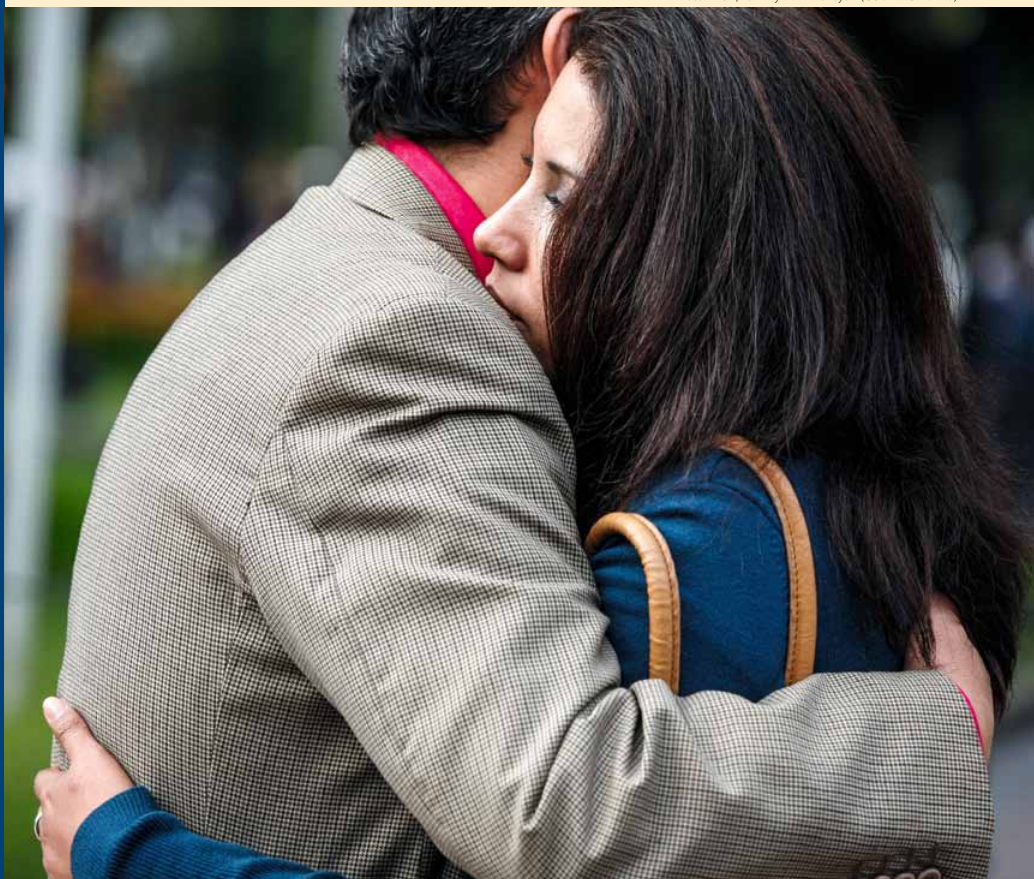

Foto: Flickr, Mr.TinDC (CC BY-NC 2.0)

„Řekni, že žádná duše, která vzývala moje milosrdenství, se nezklamala a ani nedoznala zahanbení. Mám zvláštní zalíbení v duši, která důvěřovala v moji dobrotu.“

(„Deníček“ svaté Faustyny 154.)

krát narážela na slova o důvěře. Zvláštním způsobem ke mně promluvila pasáž: „Skrze modlitbu této korunky líbí se mi dát vše, oč Mne budou prosit. (...) Řekni, že žádná duše, která vzývala moje milosrdenství, se nezklamala a ani nedoznala zahanbení. Mám zvláštní zalíbení v duši, která důvěřovala v moji dobrotu.“ (Deníček 154.)

Tato slova potvrzují to, o čem mnohokrát hovořila Panna Maria. Důvěřovala jsem tedy jejímu Synu... A nezklamala jsem se.

Po třech měsících pobytu v nemocnici se můj muž dostavil na další rentgenové vyšetření. Tehdy se ukázalo, že jeho nemoc začala ustupovat. Dál jsem se modlila, cítila jsem působení Boží milosti...

Jednoho březnového dne roku 2005 odešel můj manžel na kontrolní vyšetření k plicnímu lékaři. Když se vrátil domů, vyčetla jsem z jeho hlubokého pohledu dojetí. Řekl mi: „Dnešní rentgenový snímek ukázal, že moje plíce jsou zdravé. Všechny patologické změny zmizely...“

„To je zázrak!“ zvolala jsem a rozplakala se. Pomyslela jsem si: „Důvěřovala jsem Pánu a On mne vyslyšel!“

Marta (redakčně upraveno) ■

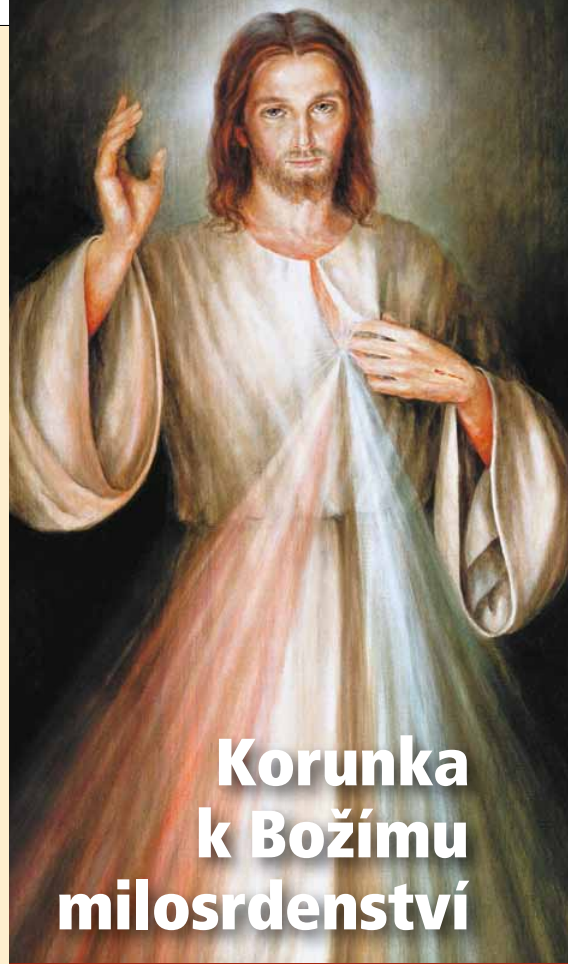
„To je zázrak!“ zvolala jsem a rozplakala se.

se nachází již ve třetí fázi. Čtvrtá fáze je – smrtelná... Upozornil nás, že ještě existuje poslední šance: v příštích třech měsících, pokud manžel zůstane v nemocnici, může dojít k ústupu choroby, ale kdyby muž léčbu nenastoupil, tak – jak řekl – bude pravděpodobně do nepřilíš vzdáleného konce života odkázaný na steroidovou terapii.

Tato slova mi po půl druhém roce od svatby zněla jako rozsudek.

Začali jsme zkoušet různé způsoby bylinné léčby a podobné alternativní metody, ale nepřinášely žádné výsledky. Proti pouhé lidské naději jsem stále důvěřovala, že Bůh může učinit vše, protože pro Něho není nic nemožné.

Jednoho dne jsem se modlila v kostele a náhle jako bych „uslyšela“ v duši slova: „Důvěřuj mému Synu!“ Tato slova se mi pak stále znovu a znovu vracela. Modlila jsem se Korunku k Božímu milosrdenství, aby se naplnila Boží vůle v životě mého manžela, a jestli to je možné – aby byl uzdraven! V té době jsem také četla *Deníček sv. Faustyny* – řeholnice, která měla zvláštní vidění týkající se Božího milosrdenství. V *Deníčku* jsem mnoho-

Korunka k Božímu milosrdenství

(Ize se modlit na obyčejném růženci)

**Na začátku:
Otče náš...; Zdravas Maria...;
Věřím v Boha...**

**Na zrnkách Otčenáše:
Věčný Otče, obětuj Ti Tělo
a Krev, Duši i Božství Tvého
nejmilejšího Syna a našeho
Pána Ježíše Krista, na smír
za hříchy naše i celého světa.**

**Na zrnkách Zdravasů:
Pro Jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu.**

**Na závěr (tříkrát):
Svatý Bože, Svatý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.**

Imprimatur
Mons. Karel Otčenášek, biskup královéhradecký,
v Hradci Králové dne 7. července 1995

„Pomozte nám, takové dítě nechceme“

Foto: Flickr, liquene (CC BY 2.0)

„Dobrý den, nevím, jestli volám správně, ale už jsem tak zoufalá, že zkusím cokoliv. Řekli mi, že s vysokou pravděpodobností čekám postižené dítě. Ale takové dítě my nechceme a museli bychom ho dát včas pryč.“ Tak začala paní Iveta hovor na Lince pomoci.

Paní Iveta právě vycházela z nemocnice, kde byla pro výsledky tzv. triple testu. Jde o test, který má u těhotné ženy zjistit, zda se její dítě narodí s Downovým syndromem. Vyšetření, které vyděsí mnoho žen a mnoha rodinám způsobí silný stres. A jeho spolehlivost? Tak okolo 60 až 70 procent.

Jako v tunelu, ze kterého nevede cesta

Paní Iveta se snažila, aby mi popsala všechno tak, jak má, aby nevynechala jedinou důležitou podrobnost, o tom,

Vyšetření, které vyděsí mnoho žen a mnoha rodinám způsobí silný stres.

jak těhotenství probíhalo. Nechala jsem ji hovořit. Už jen tím, že na Lince dáme druhému prostor a může se tzv. rozpovídat, tak z něj stres trochu spadne. Hovořila o tom, že dosud probíhalo těhotenství v pořádku, jak se s manželem na své

A jeho spolehlivost? Tak okolo 60–70 procent.

první dítě těšili, že už není nejmladší atd. „No, doktor mi toho dneska moc neřekl, jen že mi vyšlo riziko 1:280 a že mě pošle na vyšetření na genetiku. A já se zapoměla na cokoliv zeptat.“

Cítila jsem z jejího vyprávění, jak se velmi snaží být silná. Mojí prací je zaznamenávat všechno, nejen to, co se vyřkne, ale vycítit i z tónu, tempa vyprávění, pomlky, co druhý prožívá. Hovořily jsme spolu o tom, že je v takové chvíli normální cítit se na dně a zoufale. Připodobnila svou situaci tomu, že je jakoby v tunelu, ze kterého nevede žádná dobrá cesta. A pak jako kdyby paní Ivetě někdo vytáhl „špunt“ ze srdce a ona začala plakat. Byl to velmi emotivní, téměř hysterický pláč, který chtěla zastavit, ale já ji povzbudila, aby tomu dala průchod. Působil jako očištná sprcha po špatném dni.

Míra nepřesnosti ji překvapila

Považovala jsem také za důležité vysvětlit, jak triple test funguje. Pro výsledky je totiž určující řada faktorů, např. přesné načasování testů, věk, datace těhotenství apod. Paní Iveta byla velmi překvapená, když jsem ji upozornila na míru nepřesnosti. Stěžovala si, že se jí lékař nevěnoval a jen jí doporučil podstoupit amniocentézu (vyšetření, při kterém je 0,5- až 1procentní riziko potratu). I pro zlostné emoce je na Lince místo, paní Iveta si uvědomovala svůj hněv vůči lékaři. „Je úplně v pořádku, že cítíte vztek. Co by vám v tuto chvíli mohlo pomoci, abyste se cítila lépe?“ reagovala jsem na její pocity. „Vlastně už to, že s vámi mluvím, mi dost pomáhá,“ odpověděla. Domluvily jsme se spolu, že nám pošle kompletní výsledky od lékaře a my jí pak můžeme spolu s naší lékařkou říci svůj názor na ně. Paní Iveta byla ráda, že se mohla svěřit a podělit se o svůj šok.

O několik hodin později jsme e-mailem dostali hodnoty triple testu, které jsme konzultovali s naší spolupracovnicí – lékařkou. Pak jsme paní Ivetě zatelefonovali. Hovořily jsme o tom, že hodnoty se zdají celkem vzato v normě, že je ale v naší zemi běžné poslat ženu na amniocentézu. Opět jsem ale upozorňovala na riziko, které amniocentéza může přinést. Ze zkušenosti z poradny totiž vím o ženách, které vyšetření absolvovaly a jeho následkem potratily, bohužel při něm také zjistily, že jejich dítě bylo zdravé...

„Děkuji, že jste mi byli oporou...“

„Víte, já potřebuji jistotu, že to dítě bude normální, jinak ho opravdu nemůžeme přijmout.“ Tak jsme se dostaly k tématu postiženého dítěte. Cítila jsem, že se paní Iveta bojí toto téma otevřít, sama přiznala, že je to možná proto, aby to na dítě nepřivolala. Žena, která zpočátku tak odhodlaně prohlašovala, že s manželem postižené dítě nechtějí, se přiznala ke strachu. Strachu, jak se na ni bude dívat okolí, jak se budou o takové dítě starat – nikdy ve svém okolí někoho podobného nezažila. „Vůbec o tom postižení nic nevím, představuji si jen to nejhorší.“ Není lehké vyslovit nahlas tyto obavy, mnoho lidí by zareagovalo tak, že by vás za vaše přemýšlení odsoudili. Přitom je ale tak důležité vyslovit nahlas to, z čeho máme největší strach, tím se problém ohraničí a má konkrétní podobu.

Paní Iveta naši Linku oslovila ještě několikrát. S manželem se nakonec roz-

Foto: freeimage.com, Nota

hodli, že amniocentézu absolvovat nebude. Vyšetření velkého ultrazvuku naštěstí vypadala dobře. S paní Ivetou jsme vedli poslední hovor v době, kdy nám krátce před porodem děkovala za naše doprovázení. „Jsem vaší Lince velmi vděčná za to, že jsem mohla cokoliv říci a že jste mi byli oporou. Věřím, že všechno bude dobré.“

Mgr. Irma Krylová,
Poradna pro ženy v tísní Aqua vitae
(viz infobox na této straně) ■

<http://linkapomoci.cz>

**Čekáte-li nečekaně dítě
volejte 800 108 000**

Aqua vitae
linka pomoci 800 108 000

Poradna AQUA VITAE, provozovaná Hnutí Pro život ČR, nabízí bezplatné poradenství ženám bez rozdílu věku a stavu či sociálního statutu, které se ocitly v tíživé životní situaci spojené zejména s těhotenstvím, porodem a péčí o právě narozené dítě.

Zprostředkovává kontakt s odborníky z řady oblastí, zejména s lékaři (např. gynekology, genetiky), sociálními pracovníky, psychology, rodinnými a výchovnými poradci, právníky, krizovými pracovníky azylových domů, vyučujícími metodám plánovaného rodičovství, duchovními.

Pomůžeme Vám zejména:

- zorientovat se v sociální síti;
- najít seriózní odborný kontakt v příslušné oblasti, kterou potřebujete;
- najít azylové ubytování;
- analyzovat konkrétní výsledky prenatalních těhotenských vyšetření;
- vyrovnat se s obavami z narození nemocného dítěte;
- pomoci nalézt další možnosti k dosažení početí dítěte přirozenou cestou;
- naučit se znát své tělo a mechanismy, které ovlivňují plodnost;
- najít funkční a reálnou, zcela konkrétní pomoc, abyste se nemusela rozhodovat pod nátlakem.

poradna@linkapomoci.cz
www.facebook.com/linkapomoci

„Zabít své dítě? V žádném případě!“

říká matka biskupa Andrewa Cozzense

Biskup Andrew Cozzens ukazuje své matce Judy pektorální kříž, který obdržel po svém zvolení od arcibiskupa Johna Nienstedta

Nazvali ho zrůdou, znetvořeným dítětem. A stal se biskupem. Tak by se ve stručnosti dalo popsat, čím si otec Andrew Cozzens prošel, než se stal pomocným biskupem v arcidiecézi svatého Pavla v americkém Minneapolis. Ale nejpodivnější je, že člověk, který ho nazval znetvořeným a zrůdou, byl lékař. Ten takto ocejšoval otce Andrewa, aniž by ho kdy viděl. Tehdy byl totiž Andrew ještě nenarozené dítě v matčině lůně.

Jeho rodiče, 75letý Jack a 69letá Judy, vyprávějí o okolnostech jeho porodu a o jeho životě:

Znepokojující zpráva

Drama začalo, když byla Judy v pátém měsíci těhotenství. Učila na částečný úvazek na katolické škole v Connecticutu.

Bolel ji žaludek a ona si myslela, že má střevní chřipku, která ve škole řádila.

„Pak jsem si najednou uvědomila, že mám bolesti každých pět minut a bylo mi

jasné, že rodím,“ vzpomíná Judy. „Setkala jsem se s Jackem před nemocnicí a šli jsme dovnitř. Téměř jsem potratila, ale porod se lékařům podařilo zastavit.“

Cítila úlevu, ale jen na okamžik.

Řekl mi: „Nosíte zrůdu a neměla byste pokračovat v tomto těhotenství.“

Napětí ohledně zdravotního stavu syna eskalovalo následujícího rána, když si s ní doktor přišel promluvit o tom, co se děje. Řekl mi: „Nosíte deformovaný plod a v těhotenství nemusíte pokračovat.“ Já na to: „Jak to myslíte, pane doktore? Je to moje dítě.“ A on řekl: „Ne, vy mi nerozumíte. Nosíte zrůdu a neměla byste pokračovat v tomto těhotenství.“ Čemu tento lékař sympatizující s potraty nerozuměl, bylo, že tato matka, katolička, v žádném případě své nenarozené dítě nechce zabít.

„Bůh nám ho posílá a my si ho necháme!“

Doktorovi prostě řekla: „Je to moje dítě. A co nám Bůh posílá, si ponecháme.“ Poté, co vyjádřila svůj postoj, doktor řekl, že už s ní nebude spolupracovat. Našel jí za sebe náhradního doktora, který se ukázal být laskavější a měl příznivější názor na její těhotenství. Ve skutečnosti nový doktor věřil, že dítě je v pořádku a vsadil se s předchozím lékařem, že Jude porodí zdravé a normální dítě. Vsadili se o náklady na porod, které převyšovaly částku, kterou platila zdravotní pojišťovna: 1200 dolarů.

Prohraná sázka

Lékař, který na Judy naléhal, aby šla na potrat, sázku prohrál. Andrew se narodil 3. srpna 1968. Jeho jediným problémem byl ekzém po celém těle.

To si alespoň mysleli. Nedlouho poté, co se narodil, vážně onemocněl s žaludkem. Ukázalo se, že měl těžké alergie, které vyžadovaly, aby každé dvě hodiny jedl speciální dětskou výživu. Ta byla jeho stravou pro více než dva roky.

Také onemocněl astmatem, které má dodnes. Alergie a astma daly jeho rodičům pořádně zabrat. Ale ani to nezabránilo jejich synovi, aby ve svém mladém věku uslyšel Boží volání ke kněžství.

„Vyrostu a budu sloužit Pánu!“

Když mu byly čtyři roky, v nemocnici v Denveru ho umístili do respirátoru zvaného železná plíce. Obrátil se na lékaře, který svolil, že s ním zůstane přes noc v jeho pokoji, a řekl: „Můžete se vrátit do postele. Budu v pořádku. Vyrostu a budu sloužit Pánu.“

Ať už byla tato událost jakkoliv fascinující, Jacka a Judy nepřekvapilo, že jejich syn projevuje první známky povolání k řeholnímu životu. Abychom pochopili proč, je nutné se vrátit do podzimu roku 1964...

Nikdy jsme se nedozvěděli, proč ty zvony vyzváněly, ale Jack si myslí, že je to proto, že náš syn se stane knězem.

Foto: freemages.com, Simeon

Zvláštní žádost o ruku

Judy, rodačka z Montany, navštěvovala katolickou školu, která se jmenovala College of Great Falls. A 26. září se rozhodla jít na takové „rande naslepo“ s Jackem.

O pouhé čtyři týdny později ji Jack požádal o ruku. Na jedné z jejich schůzek ji vzal do školní kaple.

„Po pár modlitbách jsem ji v kapli požádal o ruku,“ říká Jack. „A ona oka-

mžitě řekla ano. Jak jsem jí navlékal prsten, tak v okamžiku, kdy se dotkl prstu, zvony nad kaplí začaly vyzvánět. Podíval jsem se na hodinky a bylo 6:23. Nebyl žádný důvod, aby v 6:23 vyzváněly zvony. Tak jsme z toho měli takový zvláštní, ale dobrý pocit.“

Judy říká: „Nikdy jsme se nedozvěděli, proč ty zvony vyzváněly, ale Jack si myslí, že je to proto, že náš syn se stane knězem.“ ▶

Andrew se narodil 3. srpna 1968. Jeho jediným problémem byl ekzém po celém těle.

Foto: Flickr, Julien Ducerme (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Dave Hrbacek/The Catholic Spirit, official newspaper of the Archdiocese of St. Paul and Minneapolis

Právě vysvěcený biskup Andrew Cozzens v katedrále v Minneapolis

A v roce 2013 byl ten, který měl být jako údajná zrůda zabit před narozením, vysvěcen na biskupa.

„Musím se procvičovat, abych to pak uměl...“

S vyzváněním kostelních zvonů se nelze přít. A Jack a Judy se nemohli přít s chlapcem, který vyhledával příležitosti, aby vykonával stejné duchovní služby jako kněz.

Tak jako tenkrát, kdy šel se svou matkou do domova důchodců. To mu bylo pět let.

„Měla jsem v pečovatelském domě nějakou práci,“ vypráví Judy. „A on řekl: ‚Musím si procvičovat, jak být hodný ke starým lidem, abych to pak uměl (tím myslel jako kněz).‘ A chodil od jednoho k druhému, držel je za ruce a mluvil s nimi.“

Andrewův sklon ke kněžství utvrdil i čas strávený s jedním knězem v Denveru, kam se rodina přestěhovala, když mu byly čtyři roky. Chtěli být blízko proslulé nemocnice, která se na špičkové úrovni věnuje výzkumu léčení astmatu u dětí. A tak jeho nemoc vlastně ovlivnila setkání s tímto knězem...

O několik desetiletí později...

Kněžské svěcení přijal Andrew Cozzens v roce 1997. V roce 2008 získal doktorát na jedné z papežských univerzit v Římě. A v roce 2013 byl ten, který měl být jako údajná zrůda zabit před narozením, vysvěcen na biskupa.

„Zpočátku mi vyhrkly slzy, když jsem se dozvěděla o jeho jmenování biskupem,“ říká jeho matka Judy, která se před lety

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč je potrat naprosto nepřijatelný v jakékoliv vývojové fázi plodu?

Život jakožto Boží dar je posvátný od svého prvopočátku, a proto je vyňat z moci jakéhokoliv lidského zásahu. V Písmu svatém Bůh říká: „Dříve než jsem tě utvořil v lůně, znal jsem tě; dříve než jsi vyšel z mateřského života, posvětil jsem tě.“ (Jer 1,5)

Bůh jediný je Pánem nad životem a smrtí. Každé dítě má právo na život od okamžiku svého početí. Nenarozený člověk je osobou od samého počátku své existence, do jejichž práv nesmí zasahovat nikdo zvenčí: stát, lékař ani matka. Jednoznačný výrok církve není v tomto případě nedostatkem milosrdenství, naopak chce poukázat na nenapravitelnou škodu, která se páchá na nevině zabitém dítěti, na jeho rodičích a na celé společnosti. Chránit život patří mezi nejvyšší úkoly státu.

Je přípustný potrat postiženého dítěte?

Potrat postiženého dítěte je závažný zločin, i kdyby se k němu mělo přistoupit s odůvodněním, že se tak postiženému ušetří budoucí utrpení.

Je přípustné bádát na žijících embryích a na embryonálních kmenových buňkách?

Embrya jsou lidé, protože lidský život začíná v okamžiku početí.

Pohlízet na embrya jako na pouhý biologický materiál, za tím účelem je „vyrábět“ a poté „spotřebovat“ jejich kmenové buňky k dalšímu vědeckému bádání je absolutně nemravné a na takové jednání se plně vztahuje zákaz zabíjení. Výzkum dospělých kmenových buněk je ovšem zapotřebí posuzovat jinak, protože se z nich nemůže vyvinout člověk.

Medicínské zákroky na embryu lze připustit pouze v případech, že jde o léčebný zákrok, při kterém riziko zásahu není nepřiměřeně vysoké.

Srov. Youcat. Katechismus katolické církve pro mladé. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

pevně rozhodla, že svého syna nezabije, i když jí to lékař radil.

Podle LifeSiteNews.com (překlad Alice Šimerová, redakčně upraveno) ■

Zdroj:
<http://www.lifesitenews.com/news/abort-my-child-no-way-says-bishop-elects-mom>
(Původní text a foto: Dave Hrbacek/The Catholic Spirit, official newspaper of the Archdiocese of St. Paul and Minneapolis)

Dal mi zdraví a ochránil i mého syna

On měl svůj plán a svůj čas.

Tento příběh je součástí většího příběhu – Božího zásahu do mého života a jeho vedení při mém uzdravení. Byla jsem relativně zdravý člověk: až na časté migrény a prodělaný zánět žil. Migrény však začaly být tak silné, že jsem se za uzdravení intenzivně modlila. A Bůh měl svůj plán: zdlouhavý, bolestný, ale přesto uzdravující.

Začátek mého těhotenství se synem byl provázen různými podivnými zdravotními problémy: bolestivé konce prstů, několikadenní ochrnutí dolních končetin, silné bolesti hlavy apod. A nebyť zvýšeného CRP (zánětlivého faktoru) a těhotenství, tak mě lékaři odeslali na psychiatrii jako hypochondra, který si pořád na něco stěžuje, ale podle všech možných vyšetření je zcela zdrav.

Podstoupila jsem všechna vyšetření dostupná v těhotenství na neurologii i na interně. Prošla jsem vyšetřením žil, žaludku, zažívání, ale lékaři stále nemohli nic zjistit. Dle všech výsledků jsem byla zdravá – až na to CRP!

Lékař mi jednoho dne oznámil, že skončila „příjemná vyšetření“ a jemu nezbyvá, než přikročit k méně příjemným a objednal mě na sonografii srdce. „Naštěstí“ moje gynekoložka objevila v moči nějaké chlamydie, odeslala mě do nemocnice k hospitalizaci a termín vyšetření musel být zrušen. Z nemocnice mě propustili s podezřením na prodělanou boreliózu.

V tomto duchu probíhalo celé mé těhotenství – kontroly, hospitalizace... Konečně nastal den D a narodil se mi zdravý syn.

Byli jsme spolu tři měsíce, když se mé zdravotní problémy začaly zase výrazně horšit – přestala jsem vidět na jedno oko a neurolog mě odeslal na CT mozku (CT – počítačová tomografie – pozn. red.) a ihned poté do nemocnice. V čekárně neurologie mě postihl záchvat mozkové mrtvice a já zůstala opět v nemocnici. Bylo mi v té době 30 let – mrtvice v tomto věku není normální, proto mě odeslali na již dříve slibované „nepříjemné“ sono srdce. A tam objevili zdroj mých potíží: nezhoubný nádor na srdci.

Odloučení od tříměsíčního miminka bylo velmi bolestné, ale nezbytné a já podstoupila operaci srdce. Následně jsem se opět setkala s oním lékařem z interny a ten povídá: „Na to vyšetření jsem vás chtěl odeslat již před půl rokem. Škoda, že se to odložilo, mohlo se to zjistit dřív.“ Já mu odpověděla: „Nevím, jestli to nebylo spíš štěstí, protože byste mě nejspíš nutil k potratu.“ A on připustil, že by to bylo vysoce pravděpodobné.

I když se mi několik dlouhých let zdálo, že Bůh mé modlitby za uzdravení neslyší, On měl svůj plán a svůj čas. On slyší a vyslýchá, ale často zcela jinak, než si představujeme. Bez bolesti a jednoduše – jako mávnutím kouzelným proutkem – to často nejde. Jsem Bohu vděčná za to, že mi dal dar uzdravení a mého syna ochránil před potratem – vůbec si nejsem jistá, zda bych se tehdy dokázala rozhodnout správně... A také za to, že mi dal zakusit svou přítomnost a lásku.

Martina ■

Kotva naděje

Asi víte, že v křesťanské symbolice je naděje symbolizovaná jako kotva – a má to hluboký význam. Kotva je jištění lodi. Kotvu musí loď vyhodit, aby ji vlny neodnášely nekontrolovaně někam pryč. Nebo když kotví v přístavu, aby ji vlny nehodily na mělčinu...

Písmo svaté mluví o naději jako o kotvě, a to na více místech. Jedním z nich je list Kolosanům, kde se říká, že máme naději zakotvenou v nebesích (Kol 1,5). Nebo v listě Židům, že „... v této naději máme bezpečnou a pevnou kotvu pro duši. Ona proniká až do samého vnitřku nebeské velesvatyně, kam pro nás jako předchůdce vstoupil Ježíš...“ (Žid 6,18n).

Pavel v pekle vietnamského vězení

Mně se moc líbí dopis vietnamského mučedníka Pavla, který žil v 19. století. Ten dopis je dokonce ve čteních breviáře a papež Benedikt XVI. ho cituje ve své encyklice o naději. Tam jsem se dočetla dramatický příběh tohoto muže, který byl vězněný ve velice krutých podmínkách – spíš by se to dalo nazvat koncentrákem. A v dopise popisuje svým bratřím křesťanům hrozné útrapy, které tam prožívají. Také to, jak lidé, kteří tam jsou, kvůli tomu strádání ukazují spíše své horší stránky. Takže je tam nejen peklo způsobené jejich vězniteli, hrozným počasím, podmínkami..., ale také tím, co si lidé dělají navzájem. A když to popisuje, zvláštním způsobem trochu nepochopitelně vkládá do toho jako refrén jeden verš žalmu: „Jeho milosrdenství trvá na věky.“ Pak zase chvíli líčí ty hrůzy, a pak opět: „Ale jeho milosrdenství trvá na věky.“ A jeho vyprávění graduje nádhernou větou, která mě velice zasáhla. Týká se křesťanské naděje: „A zatímco rádí bouře, vhazují kotvu živé naděje, která je v mém srdci, před samotný Boží trůn.“ Je to něco nehmotného, neviditelného, ale jak vidno, tohoto muže to udrželo nejenom při životě, ale i při vnitřní radosti uprostřed situace, která vypadala jako peklo. A to je něco velmi vzácného. Tady bychom měli zpozornět. Protože je zřejmé, že žít z té naděje je možné. Mělo by to být možné...

Proč křesťané nepřekypují nadějí, když ji přece od Boha obdrželi?

Možná znáte příhodu o klukovi, který si k Vánocům přál fotbalový míč. S velkým očekáváním přišel po zazvonění k ozářenému stromku a očima hledal, který balíček by mohl skrývat kopací míč, ale ouha! Samé placaté dárky, takzvané „měkkýše“, které věstily novou šálu, košili nebo pyžamo, zkrátka věci, co kluci za dárky vůbec nepovažují... Chlapec své zklamání nedokázal potlačit a propukl v srdceryvný pláč. Marně ho rodiče povzbuzovali, ať

Foto: U.S. Navy, Mass Communication Specialist 3rd Class Adam K. Thomas/Released

začne rozbalovat; už ho nic nezajímalo. Někdo z rodiny se tedy chopil rozbalování za něj, a ejhle – hned v druhém balíčku byl vytoužený míč! Nešlo ho poznat, protože byl ještě vyfouklý...

Nevím, jestli se to skutečně takhle stalo, ale mnohým už tato příhoda pomohla něco pochopit ohledně Božích darů. Nám může trochu osvětlit, jak je tomu s křesťanskou nadějí.

Všichni asi víme, že naděje je ctnost poněkud zvláštní kategorie. Spolu s vírou a láskou patří mezi takzvané teologální neboli božské ctnosti, které údajně **člověk obdrží darem od Boha už při křtu. Prostě jsou v základním „balíčku“**, jak se dnes říká. Hmm..., napadne nás asi, kde se potom stala chyba? Proč tedy všichni křesťané nepřekypují nadějí, když ji přece od Boha obdrželi? A jestliže ji ve svém životě postrádáme, můžeme vůbec něco dělat, je-li to božská ctnost, tedy dar od Boha? Proč nám ji tedy Bůh nedává, když ji tolik potřebujeme?

Zdá se, že na tyto otázky dává odpověď právě příhoda chlapce s kopacím míčem. Pochopitelně, měl-li si míče užívat, musel nejdřív objevit, že ho opravdu dostal. Potom jej musel nahustit, ale ani to nestačilo: bylo třeba naučit se s ním zacházet. Kdo sleduje fotbal vždycky jenom s pivkem z gauče, může mít dojem, že udávat míči nohama v běhu správný směr není až takový problém. Fotbalisté však vědí, kolik hodin tréninku je třeba, aby souhra nohou s míčem byla přirozená a zdánlivě bezproblémová.

Trochu podobné je to i s ctností naděje: **Nejdřív po ní člověk musí vůbec zatoužit**, uvědomit si, že mu chybí a že to není dobře. Potom ji **potřebuje „nahustit“**, což se **neděje vzduchem, ale Duchem Svatým**: on je ten, kdo nám připomíná a oživuje Boží zaslíbení, na nichž naděje spočívá, on je ten, jehož prostřednictvím dnes žijeme ve spojení s Bohem, s Kristem.

A konečně, **potřebujeme se naučit s ctností naděje zacházet, aktivovat ji, kdykoli je třeba**. Cílem je umět ji úplně přirozeně používat v každodenním životě.

Kateřina Lachmanová ■
(podle záznamu přednášky „Kotva naděje“ na Katolické charismatické konferenci v Brně – viz upoutávka na nahrávky z konferencí na této straně; redakčně upraveno s použitím knihy Kateřiny Lachmanové „Kotva naděje“, Karmelitánské nakladatelství, 2009, on-line objednávky www.ikarmel.cz)

Foto: Flickr, Vainasring (CC BY-NC-ND 2.0)

Míč i naději musíš: objevit, nafouknout, – a pak cvičit...

Kompletní nahrávky všech přednášek (P. Daniel Ange, Charles Whitehead, P. Jacques Philippe, P. Elias Vella, P. Raniero Cantalamessa, P. Vojtěch Kodet, P. Aleš Opatrný, Kateřina Lachmanová, s. Veronika Barátová, P. Bogdan Stępień, P. Marek Orko Vácha a mnoho dalších...) z letošního i předcházejících ročníků Katolické charismatické konference v Brně si můžete objednat na:

<http://konference.cho.cz>

Neztratit z očí cíl

Když si na internetu – třebaš na anglické internetové encyklopedii Wikipedia – vyhledáte heslo Florence Chadwick, můžete si ověřit, že tento příběh je skutečně součástí dějin dálkového plavání...

A současně je obrazem toho, co je důležité i v duchovním životě: zrakem víry vidět cíl, i když očima ještě není vidět...

Čtvrtého července roku 1952 bylo kalifornské pobřeží zahaleno do mlhy. Jednadvacet mil na západ, na ostrově Catalina, se čtyřiaadvacetiletá dálková plavkyně Florence Chadwicková ponořila do vody a začala plavat směrem ke kalifornskému břehu. Už dříve přeplavala kanál La Manche v obou směrech. Nyní byla odhodlána stát se první ženou, která překoná Katalinský kanál.

Hodiny ubíhaly a Chadwicková čelila chladu zalézajícímu do morku kostí, husté mlze a žralokům. Několikrát bylo

Porazila ji jedině mlha, protože zahalila její cíl.

nutné žraloky odhánět pomocí pušek. Ne únava, ale prochlazení z ledové vody plavkyni dohnalo na pokraj vyčerpání. Když se Chadwicková snažila rozeznat břeh skrz plavecké brýle, neviděla nic než hustou mlhu. Usoudila, že už plavat nedokáže.

Nebyla z těch, kdo se vzdávají, ale přesto zavolala na trenéra a matku na lodi a požádala je, aby ji vytáhli z vody. Povzbuzovali ji, aby pokračovala, ale plavkyně se podívala ke kalifornskému pobřeží a vše, co spatřila, byla jen neproniknutelná mlha.

Víra je naděje

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales (CC BY-NC-SA 2.0), M.Mazur/www.thepapalvisit.org.uk

A tak po patnácti hodinách a padesáti pěti minutách boje s živly vyzvedli Chadwickovou na loď. Byla zmrzlá na kost, skleslá na duchu, ale nejvíc ji drtilo, že se nachází pouhé půl míle od břehu... Byla zoufalá. „Podívejte, já se nevymlouvám,“ řekla novináři, „ale kdybych viděla zemi, asi bych to zvládla.“ Nezdolalo ji vyčerpání ani chlad. Porazila ji jedině mlha, protože zahalila její cíl. Zatemnila jí rozum, zrak, a především srdce.

O dva měsíce později plavala přes tentýž kanál a znovu jí mlha bránila ve výhledu, ale tentokrát plavkyně neztratila víru, že někde za tou mlhou je země. Tentokrát byla úspěšná. Nejenže byla první ženou, která pokořila Katalinský kanál, ale navíc překonala rekord mužů.

Brian Cavanaugh („Kolik váží sněhová vločka a jiné příběhy“; Karmelitánské nakladatelství, 2003 – redakčně upraveno; knížky s krátkými příběhy pro zamyslení můžete objednat na www.ikarmel.cz) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to křesťanská naděje?

Křesťanská naděje je nadpřirozená, od Boha do duše vlitá schopnost, kterou pevně, s jistotou a s hlubokým vnitřním přesvědčením očekáváme všechno, co nám Bůh slíbil pro zásluhu Ježíše Krista. Za tento dar vděčně děkujeme a o jeho zachování i upevnění prosíme. Proto se častěji modlíme vzbuzení naděje.

Co zvláště můžeme od Boha očekávat?

Zvláště můžeme od Boha očekávat odpuštění hříchů, všechny potřebné milosti a věčnou spásu.

Kdy můžeme od Boha očekávat i pozemská dobra?

I dobra pozemská můžeme od Boha očekávat, když přispívají k naší spásě.

Kdo se prohřešuje proti naději?

- Proti naději se prohřešuje, kdo spoléhá jen na lidské síly a o Boží pomoc neprosí.
- Ten, kdo se spoléhá opovážlivě a říká „Bůh je milosrdný, nemusím se o nic starat, nemusím se bát jeho trestů, polepším se až později...“
- Kdo v Boha nedůvěřuje a zoufá si: „Bůh mi nemůže odpustit nebo mi nechce pomoci.“

Srov. Katolický katechismus, Fr. Tomášek, Praha, 1968.

„Naděje‘ je jedním ze základních slov biblické víry – do té míry, že se nám může zdát, jako by se označení ‚naděje‘ a ‚víra‘ mohla na mnoha místech vzájemně zaměňovat,“ říká papež Benedikt XVI. ve své encyklice o křesťanské naději, nazvané „Spe salvi“ (Nadějí spasení).

List Židům proto velmi úzce spojuje „plnost víry“ (10,22) a „neochvějně vyznání naděje“ (10,23). Také když První list Petřův vybízí křesťany k ustavičné připravenosti dát odpověď ohledně *logu* – smyslu či důvodu – jejich naděje (srov. 3,15), je „naděje“ ekvivalentem „víry“. Do jaké míry bylo vědomí prvních křesťanů určováno tím, že byli obdařeni spolehlivou nadějí, je patrné při srovnání jejich křesťanského života s životem ještě před přijetím víry nebo s životní situací stoupců jiných náboženství. Pavel Efezanům připomíná, jak ještě předtím, než přijali Krista, byli „bez naděje a bez Boha na světě“ (Ef 2,12). Ví samozřejmě o tom, že bohy měli, že měli náboženství, nicméně tito bohové se ukázali být velmi pochybnými a z rozporuplných mýtů nevyzařovala žádná naděje. **Byť měli bohy, byli „bez Boha“, tedy ve světě temnoty, očekávajíce temnou budoucnost.**

„In nihil ab nihilo quam cito recidimus“ – „Jak rychle z ničeho upadáme do ničeho“ – vyjadřuje bez příkrášlení

Křesťané se odlišují tím, že mají budoucnost.

jeden dobový epitař to, na co Pavel naráží. Stejně píše i v listu Soluňanům: Nesmíte se „rmoutit jako ti, kdo nemají naději“ (1 Sol 4,13). I zde se křesťané odlišují tím, že mají budoucnost: ne že by do nejmenších podrobností věděli, co je čeká, ale obecně o životě vědí to, že **neustí do prázdnoty**. Budoucnost jako pozitivně jistá skutečnost zakládá života-schopnou přítomnost. Nyní tedy můžeme říci: křesťanství nebylo jen „dobrou zvěstí“ – sdělením do té doby neznámých obsahů. Dnešním jazykem řečeno, křesťanské poselství nebylo „informativní“, nýbrž „performativní“ (tj. přetvářející skutečnost – pozn. redakce). To znamená, že evangelium není jen pouhým sdělením čehosi, co je možné se dozvědět, ale jde o sdělení, které účinně působí, vytváří skutečnosti a mění život. Temná vrata času, budoucnosti, byla otevřena dokořán. **Kdo má naději, žije jinak; byl mu totiž darován nový život.**

Benedikt XVI. (encyklika „Spe Salvi“, čl. 2) ■

Temná vrata času, budoucnosti, byla otevřena dokořán.

Proti proudu světa

**z přednášky dr. Wandy Póltawské, spolupracovnice
Jana Pavla II., o poslání a zodpovědnosti mužů**

Přijmout zodpovědnost znamená vytvořit novou koncepci muže. Muže, který se nebude považovat za toho, který si se ženou jen pohrává, ale který chápe význam svého těla. Tělo muže, stejně jako tělo ženy, je posvátné. Připomínám vám „Teologii těla“ Jana Pavla II. (srov. „Teologie těla“, „Milujte se!“ č. 28/2012 str. 28nn – on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

V mužském, stejně jako v ženském těle jsou orgány, které Stvořitel stvořil pro sebe. Lidské tělo je dokonalé z hlediska biologické struktury. Avšak chtěla bych rozlišit orgány, které slouží jen k udržování života a které nevnímáme. Nikdo z nás neví, co dělají zrovna teď játra nebo slinivka břišní.

Mají i orgány, které Stvořitel stvořil pro sebe, pro svou tvůrčí moc...

Foto: Flickr, San Diego Shooter (CC BY-NC-ND 2.0)

Foto: Flickr, Emily Rachel Hildebrand (CC BY 2.0)

... neboť Stvořitel nepovolává nové lidi k životu sám, ale ve spolupráci s otcem a matkou.

Jsou orgány, které Stvořitel dává pro smyslové poznávání světa, proto máme oči a uši. Jsou orgány, které umožňují činnost – zejména kostra a svaly – můžete například skákat na lyžích...

Muži ale nechápou, že mají i orgány, které Stvořitel stvořil pro sebe, pro svou tvůrčí moc, neboť Stvořitel nepovolává nové lidi k životu sám, ale ve spolupráci s otcem a matkou.

Muž často nechápe hodnotu a posvátnost svého těla, úkol svého těla...

Původ člověka? Je stvořený Bohem!

Lidé si neuvědomují, že jsou stvořeni. Jan Pavel II., filozof, jehož antropologii personalismu přednáším lidem šede-

sát let, shrnul svou filozofickou činnost do jedné věty: Všechny problémy člověka – individuální, rodinné i národů – řeší dědičná genealogie – Boží původ člověka (tedy řešení se odvíjí od toho, že pochopíme a vezmeme vážně náš původ, to že tu nejsme sami od sebe, že jsme stvořeni Bohem; že naše existence je Boží dar a současně je tu také určitý Boží záměr, jak s tím darem zacházet – pozn. red.). Nejsi stvořen lidmi. To není pravda. Jsi stvořen Stvořitelem a Stvořitel má na tebe právo.

(Pozn. redakce: následující odstavec můžete přeskocit – a nebo si ho přečíst tolikrát, až pochopíte, o jak zásadní věc se jedná...)

Existuje jeden výrok Jana Pavla II. na téma disproporce a proporce – nepoměru a poměru – mezi člověkem

a Bohem, a sice: Člověk – stvoření – je závislý na Stvořiteli. Ale jaká proporce, jaký poměr nebo vztah? Vždyť člověk je ten, který se obrátí v prach. A nad ním je všemocný Stvořitel. A přitom není disproporce. Disproporci mění v proporci. Kdo? Bůh, ne člověk! Člověk se nepřibližuje k Bohu, ale Bůh k člověku. V čem? Chce společně s ním tvořit. Rodičovství, to je vrchol Boží lásky k člověku. Tvůrce se dělí o svou stvořitelenskou moc.

Člověk povolán společně tvořit

Bůh netvoří nové lidi sám, ale je potřebný On (Bůh), otec a matka. Otec jako zážeh, jiskra, která je nutná, aby vznikl život. Ale kde? No právě. Jan Pavel II. hovoří o posvátnosti lidského těla, o posvátnosti těla ženy.

Pohlavní orgány ženy nazval svatostánkem života a ženu strážkyní života. A pojmenoval i mužský pohlavní orgán (v polštině nejsou pro takové pojmenování hezká slova, jsou to slova vulgární). Ale on našel způsob, jak ho pojmenovat. Je to místo tvé mužské odpovědnosti. Tvoje zodpovědnost, to je tvůj pohlavní orgán. Jak s ním naložíš? Není ti dovoleno ▷

Text slibu pro partnery, kteří spolu hodlají žít bez manželského slibu

Já, ... beru si tebe, ... , za partnerku pro společné bydlení, společné lože a snad i společné účty.

Vyhlídku, že takové uspořádání bude fungovat, nepokládám za moc reálnou; vždyť proto jsem se také rozhodl se s tebou neoženit. Zkusme to! Neznáme se vzájemně natolik, abychom přijali trvalý závazek, ale rádi spolu spíme. Mé rozhodnutí je založeno na hormonech, ekonomických úvahách a vhodné příležitosti. Vyhrazuji si právo, přestane-li mi toto uspořádání vyhovovat, tě v kteroukoli dobu a z jakéhokoli důvodu opustit a nebýt za to nikomu odpovědný.

Zůstanu s tebou, dokud mě budeš zajímat a uspokojovat mé potřeby nebo dokud se neobjeví někdo vhodnější. Jelikož totéž očekávám od tebe, chci si od tebe zachovávat určitou citovou distanci – a rozhodne-li se kterýkoli z nás odejít, nebude to tolik bolet. Také mi to usnadní rychlý vstup do podobného uspořádání s někým jiným.

Jestliže vážně onemocníš nebo se zmrzačíš nebo ukáže-li se, že by tvé hlubší potřeby příliš vysávaly mou citovou energii, pokusím se s tebou zůstat jistou slušnou dobu, abych nevypadal jako sobec, ale pak tě pravděpodobně opustím a už se nebudu ohlížet nazpět. Od tebe očekávám totéž.

Selže-li nám antikoncepce, pak se buď vezmeme z pocitu viny nebo studu, nebo jeden z nás odejde: vždyť neví, zda by ten druhý byl dobrým rodičem. Možná také dáme své dítě zabít, abychom neporušili posvátnost své osobní svobody. Ostatně výchova dětí si žádá oddanost a odpovědnost, tedy právě to, čemu se chceme vyhnout, když spolu chceme žít neoddaní.

Uvědomuji si, že kdybychom se časem přece jen rozhodli učinit vzájemný veřejný závazek, pak naše nynější rozhodnutí žít spolu před tímto závazkem významně snižuje naše šance na úspěšné manželství (promiň, to slovo jsem řekl nedopatřením). Cítím se lépe, když jsem ti to všechno poctivě řekl. Doufám, že také ty se cítíš lépe, když jsi to všechno slyšela. Je dobře, že si ani jeden z nás nedělá žádné iluze.

Tuto formuli na základě třiceti let v pastoraci i přesvědčivých statistik navrhl Rev. Samuel Pascoe

Rodičovství, to je vrchol Boží lásky k člověku. Tvůrce se dělí o svou stvořitelskou moc.

Foto: Flickr, -FaM- (CC BY-NC-SA 2.0)

s ním nic dělat, dokud to Stvořitel nedovolí. Je tu pro Něho. Bůh stvořil lidské tělo pro sebe, aby dalo materiál, hmotu, neboť člověka stvořil Bůh tělesného a zároveň duchovního.

Na kolena před ženou!

A tak promlouvá Jan Pavel II. k mužům: Na kolena před ženou! Na kolena před ženou, neboť v ní se uskutečňuje zázrak vzniku lidského života. Ne v muži.

Lidé nechápou, že to není pouhý lidský čin, že to je působení v režii Ducha

Svatého, Oživitele. Ale ty jsi zodpovědný, kde působíš, s kým působíš a proč. Zda je ti dovoleno, nebo ne. Mužské konání je rozhodující pro život dítěte.

Přísaha před oltářem

A proto je vaší odpovědností připomínat takovou koncepci muže, kde muž rozumí a přijímá, že uchová panictví do manželství. Protože jen tehdy mu je dovoleno užít pohlavní orgány pro Boha, skrze Boha, pro lidi, pro stvořené dítě. Pokud vykoná závaznou přísahu před oltářem,

Nikdo nemá nárok na otcovství, pokud nezajistí osud ženy a dítěte...

Foto: Flickr, Lars Plougmann (CC BY-SA 2.0)

Ale ani v manželství nemá právo libovolně nakládat se svým tělem, jednat tělesně jen proto, že má na to chuť.

že bude věrný a že svou ženu do smrti neopustí.

Ale co dělají dnešní muži? Dívky mění jako rukavice. Ale váš první úkol, pánové, je šířit koncept mužského panictví. Ale kdo o tom mluví? Nikdo to nebere vážně, protože jsou to takoví holobrádci – nevyzrálí muži, kteří si jen hrají se svým orgánem, a je jedno, jestli mu je patnáct, dvacet pět, třicet, padesát nebo osmdesát.

Krásná láska – na celý život

Je mnoho mužů, kteří nevědí, že jsou otci. Nikdo nemá nárok na otcovství, pokud nezajistí osud ženy a dítěte, neboť to je oběť, nejen za dítě, aby ho žena nezabila, ale i za ženu, které nesmí ublížit. Ale proč? Proto, abychom zachránili jednu velkou věc, velkou lásku, kterou Jan Pavel II. nazývá „krásná láska“ – krásná, to je výjimečná. On a ona navždy, na celý život. Není větší štěstí než být jedinou ženou milovaného muže.

Zodpovědnost mužů

Znovu: Nikdo nemá právo na otcovství, dokud nezajistí osud ženy a dítěte. Ale jaké jsou životopisy mužů? Od dívky k dívce. Ženy považují za věc, jako panenku pro zábavu a s dítětem se nepočítá.

Ale ani v manželství nemá právo libovolně nakládat se svým tělem, jednat tělesně jen proto, že má na to chuť.

A proto nesmí nikdy jednat tak, aby jeho čin byl příčinou vzniku života dítěte, které bude zabito skrze ženu. To ona spolkně pilulku, ale je to jeho vina, protože to on ji staví do této situace. Děti na celém světě, zejména v Evropě, jsou zabíjeny proto, že se ukázalo, že jejich otcové jsou nezodpovědní.

Ctnost poslušnosti

Vy chcete být zodpovědní. Za co? Máte být odpovědní za své jednání a za jednání všech mužů okolo vás. Aby toto téma bylo jasné. Aby se muž nestyděl říci, že v dané

On a ona navždy, na celý život. Není větší štěstí než být jedinou ženou milovaného muže.

Foto: Flickr, C. VanHook Images (vanhook) (CC BY 2.0)

situaci nebude mít pohlavní styk, protože věří tomu, že není ten, kdo život dává, ale pouze slouží životu.

Muž má sloužit životu.

Ve Varšavě mi jeden kněz řekl: „Ten váš papež ukřivdil mužům, protože ženám napsal pět církevních dokumentů a mužům žádný.“

Ale ne, pro muže je dokument *Redemptoris Custos (Ochránce Vykupitele)* – o svatém Josefovi. Ale vy to nechcete slyšet. Jakým vzorem je svatý Josef? Nic neříká, nic neřídí, je poslušný anděla i Boha. A vy

Jakým vzorem je svatý Josef? Nic neříká, nic neřídí, je poslušný anděla i Boha. A vy všichni chcete řídit, panovat, rozhodovat.

všichni chcete řídit, panovat, rozhodovat. On nic, on jenom poslouchal. A tato ctnost poslušnosti je nepopulární, a tak svatý Josef je nepopulární, a proto rodiče jméno Josef nedávají. Samí Darkové, Artuři... Svatý Josef má být pro vás vzorem. ▷

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Manželství není ustanoveno lidmi, ale Bohem.^[Sent. cert.]

Účelem manželství je vytvoření společenství lásky ke vzájemné pomoci, k plození a výchově dětí.^[Sent. cert.]

Každá platná manželská smlouva mezi křesťany je sama sebou svátostí.^[Sent. cert.]

Kdo uzavírají manželství, udělují si tuto svátost sobě navzájem.^[Sent. cert.]

Svátost manželství dává manželům posvěcující milost.^[De fide]

Vzniklý manželský svazek zavazuje oba manžely doživotně k nedílnému společenství.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

Žádný muž nepodléhá jen zákonům přírody, protože má rozum. Protože má rozum a vůli!

To není svět zvířat, že když je březem, tak všichni kocouři musí...

Foto: 2x Flickr, Ashley MacKinnon (CC BY 2.0)

Nedotýkej se ženy

Nedotýkej se ženy, která není tvou manželkou. A jestli je to tvá manželka, nesmíš se jí dotýkat tak, abys jí ubližoval, protože křivda se děje vždy, když je někomu skrze něčí jednání ubližováno. Jan Pavel II. měl však eschatologickou vizi, nejenom zde zachraňovat nenarozené dítě, ale je třeba i péče o samotnou matku – proto domy pro osamělé matky. Napsal dopis biskupům a věřícím, ať se Církev postará o každou dívku, aby mohla porodit své dítě, aby se mohla radovat z mateřství. Ano, ihned zachránit dítě, které už je. Avšak viděl i dál, chtěl vytvořit jinou civilizaci.

Civilizace lásky

Současnou civilizaci, kterou Jan Pavel II. nazval civilizací smrti a nenávisti, chtěl přeměnit v civilizaci života a lásky. Chtěl vychovat pokolení mužů a žen, kterým ani na mysl nepřijde, že je možné zabít dítě, že je možné být nevěrným, smilnit. Věřil v to a mladým lidem říkal: „Vy jste moje naděje.“ Avšak je potřeba, aby muž ovládl své já, své tělo.

Nemáš právo dotýkat se ženy

Nemáš právo dotýkat se ženy, která není tvou manželkou, protože je ti dáno 6. přikázání. Co? Nerozumíš? Pokřtění, biřmování a ti, kteří žijí ve svátosti manželství, páchají těžké, smrtelné hříchy, které vedou přímo do pekla. A nemyslí na to, protože v peklo nevěří. Protože paní Póltawská je taková pověřivá, v peklo věří, a oni ne. Říkají: „Já jsem věřící, ale nepraktikující.“ Říkají: „Jsem věřící, ale s vírou to nepřeháním.“ A nebo mi říkají: „Vy se máte dobře, protože jste dostala milost víry, ale já tu milost nemám. Mě Pán Bůh takovým stvořil.“ Pán Bůh ti dal rozum (a také svědomí – pozn. redakce) a rozum ti diktuje způsoby chování. A proto ti tvůj lidský rozum má napovědět, že nejsi jen zvířetem, že nemáš žádné období páření. Žádný muž nepodléhá jen pudovým zákonům přírody, protože má rozum. Protože má rozum a vůli! To není svět zvířat, že když je březem, tak všichni kocouři musí...

Bojovat proti proudu světa

Před třemi lety byla vydána moje kniha. Po několika měsících jsem obdržela dopis

Ale v současnosti to znamená jít proti proudu světa.

od jednoho muže, který mi napsal: „Přečetl jsem vaši knihu. Je krásná. A po přečtení jsem dospěl k závěru, že všechny problémy rodiny by nevznikaly, pokud bychom my muži přijali zodpovědnost za naše ženy a děti a šli první v řadě.“

To je shrnutí. První v řadě, to je ten, kdo zajišťuje ty, kteří jdou za ním. To je váš program. Vy první v řadě. Neohlížejte se na nic jiného. Ale v současnosti to znamená jít proti proudu světa. Panictví, čistota, zdrženlivost, věrnost jsou odhazovány, protože nejsou moderní.

Vy musíte bojovat proti proudu světa, to je váš úkol.

dr. Wanda Póltawská ■

(přednáška v Krakově v listopadu 2013;
přeložili Radka a Krzysztof Klišovi;
zkráceno – podle „Hnutí
Pro život ČR“ 3/2014)

Moji rodiče

Tento úsměvný text neznámého autora koluje po internetu. Je to údajně slohová práce žáka sedmé třídy. Snad se při jeho četbě nejen pobavíte, ale i zamyslíte...

Rodiče se dělí na dvě části: matku a otce. Matka se ještě rozděljuje na ženu v domácnosti a v zaměstnání.

Doma se potom ještě skládá z manželky, matky, kuchařky, uklízečky, pradelny, zásobovačky, účetní, vychovatelky... ostatní si nepamatují, ale máma toho umí vyjmenovat víc, jako např. služka, otrok a jiné. Matka se vyznačuje tím, že se zázračně nachází na více místech najednou, umí v jedné chvíli myslet na sto věcí, přičemž deset věcí dělá současně. Vidím na vlastní oči, jak po návratu z práce dá vařit vodu na sporák, zatímco zadělá na buchtu. Přitom jí běží pračka, do které chodí vyměňovat prádlo, mně vymýšlí věty oznamovací, tázací a rozkazovací a naši Olinku zkouší z velké násobilky.

Ve volném čase stačí i vyžehlit. Že potom přebalí malého Karlíka a udělá mu Sunar s krupicí, si ani nevšimnu. Dvě oči mi na to nestačí. Když potom zasedneme k večeři, všechno je připravené na stole, já mám na teplákách zašité nové díry, Olina má umyté vlasy a prádlo visí na balkoně. Potají si mámu prohlížím. Máma má opravdu jen dvě ruce, a přece: když přijde

domů z práce, má v jedné velkou a malou kabelku, v druhé dvě síťovky s nákupem a v třetí... ne, vždyť jsem už povídal, že má jen dvě ruce, ale nese i Karlíka ve fusaku.

Otec se neskládá ani nerozděluje. Nachází se v zaměstnání a doma, ale doma ho najdete málokdy. Kromě snídání a večeření, když sedí u stolu, vyskytuje se obvykle v křesle nebo na gauči a bývá zakrytý novinami. Zanechává po sobě vždy totožné stopy: rozevřené a převrácené noviny a cigaretový popel, někdy i v popelníku.

Na rozdíl od mámy, i když má taky dvě ruce, přichází domů s rukama prázdnýma. Jestli umí násobilku, nevím, ale psát asi neumí, protože mi ještě žákovskou knížku nikdy nepodepsal. A ani není prozkoumané, proč patří do skupiny rodičů, když na rodičovské sdružení vůbec nechodí. Jak umýt auto ještě nezkoušel.

Pan učitel povídal, abychom se při psaní tohoto úkolu zamysleli nad prací svých rodičů. Ve škole přidělují žáka, který řádně nepracuje a neučí se, dobrému a snaživému žákovi, aby se od něj něco naučil. Tak si myslím, že při svatbě přidělují muže ženám, aby je ženy něčemu dobrému naučily a měly na ně dobrý vliv. Mojí mámě se to zatím bohužel nepodařilo.

Text neznámého autora kolující po internetu ■

Rodiče se dělí na dvě části: matku a otce. Matka se ještě rozděljuje na ženu v domácnosti a v zaměstnání.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly.

(starozákonní kniha Přísloví 31,10)

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Společenství čistých srdcí je v naší zemi přítomné přes deset let. A je už 1550 mladých lidí, kteří do něj vstoupili. Na počátku to bylo pár jednotlivců, potom pár desítek... A my, kteří jsme stáli u zrodu tohoto hnutí v naší zemi, jsme si kladli otázku, nakolik dokáže toto poselství zasáhnout mladá srdce. Říkali jsme si: „Není pří-

liš odvážné o těchto věcech mluvit a říkat mladým lidem nepopulární věci...?“

Zkušenost je nakonec taková, že se najde mnoho mladých lidí, kteří o ideál čisté lásky stojí. Jednoduše proto, že chtějí být šťastní. Ne na pár minut. Na celý život. Nešťastných lidí je v naší zemi dost. Těch, kteří mohou říct, že jsou opravdu spo-

kojení, bychom mnoho nenašli. Cesta ke štěstí, které má vydržet celý život, není lehká. Ale stojí za to.

Před časem vítěz německé soutěže Superstar šokoval všechny fanoušky tím, že veřejně řekl, že chce počkat s pohlavním životem až do svatby a že chce darovat všechno až své manželce při svatební

Foto: Flickr, S.Babikovs (CC BY-NC-ND 2.0)

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Pisma svatého, v častém přístupu ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Zkušenost je taková, že se najde mnoho mladých lidí, kteří o ideál čisté lásky stojí. Jednoduše proto, že chtějí být šťastní.

nocí. Slavná americká zpěvačka Rebecca St. James, která také navštívila celostátní setkání mládeže v Táboře, se otevřeně před všemi mladými lidmi přihlásila k tomu, že chce dát svoji čistotu až svému manželovi ve svatební den. Najde se jistě mnoho dalších slavných i neznámých, kteří si přejí totéž. Je to jejich vnitřní přání, o kterém nemluví. Mám za to, že je dobře, když se mezi mladými najdou i ti, kteří se nebojí o tom mluvit a přihlásit se k těmto krásným hodnotám. Je to totiž důležité svědectví pro ostatní. Dnes je mnoho lidí, kteří se nestydí chlubit zlem. Proč se „nechlubit dobrem“? Snad mi rozumíte, jak to myslím: Proč neukázat jeho krásu...?

Ale Společenství čistých srdcí není reklama na pohlavní čistotu před manželstvím. Společenství čistých srdcí je opravdové mezinárodní hnutí mladých lidí, kteří stojí o skutečnou, čistou lásku a kteří chtějí jít proti proudu. Nejen být jiný, šokovat, provokovat, ale hlavně ukazovat cestu – a především sami tou cestou jít. A přitom se za sebe navzájem modlit. Protože ta cesta samozřejmě není jednoduchá.

Možná, že je společnost zkažená. Ale všichni zkažení určitě nejsou. A to je veliká naděje.

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

Cesta ke štěstí, které má vydržet celý život, není lehká. Ale stojí za to.

Chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost...

Foto: Flickr, aurea-avis (CC BY-NC-ND 2.0)

Zajímá tě, o co vlastně ve Společenství čistých srdcí (SČS), které má už víc než tisíc členů, jde?

O co se snažíme ve Společenství čistých srdcí

- ▶ jít za ideálem čistého srdce (ideál čistého srdce je zde pojímán velmi široce, nezahrnuje pouze sexualitu);
- ▶ chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost, a snažit se žít v souladu s 6. a 9. příkázáním Desatera;
- ▶ znát učení Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej;
- ▶ rozvíjet ve všech směrech ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě;
- ▶ nezapomínat žít podle ostatních příkázání Desatera a rozvíjet ostatní prvky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí...).

Kdo může do SČS vstoupit

- ▶ členem SČS se může stát každý svobodný člověk starší 15 let, který chce

žít podle výše uvedených bodů;

- ▶ nezáleží na dosavadním způsobu života, důležité je rozhodnutí pro současnost a budoucnost.

Shrnutí

V SČS nejde o nic nového. Mladí se jen hlásí k osvědčenému učení katolické Církve. Rozhodují se, že se budou snažit růst k ideálu čistého srdce. Vzájemně se podporují příkladem i modlitbou.

P. Marek Dunda ■

Ale úsilí o čisté srdce nezahrnuje pouze sexualitu! Ideál čistého srdce je ve Společenství čistých srdcí (SČS) chápán daleko šířeji!

ABC civilizace lásky

1.

Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.

O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.

O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.

S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevuji dobrotu.

5.

Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.

Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.

Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.

Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.

Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.

Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Redakce časopisu **Milujte se!** doporučuje:

Jak katolická církev budovala západní civilizaci

Publikace Thomase E. Woodse, Jr., ukazuje úlohu katolické církve ve vývoji západní civilizace a jejího kulturního vlivu. Populární formou přibližuje, proč se moderní věda zrodila v katolické církvi, jak katolická církev vynalezla systém univerzit, vyvážená historická fakta o Galileově případu, jak západní právní systém vyrostl z církevního práva, jak církev humanizovala pohanský Západ trváním na posvátnosti každého lidského života.

206 stran a barevná příloha. Doporučený příspěvek na tisk 180 Kč + poštovné.

Křesťané ve společnosti Základní otázky sociální nauky Církve

3 DVD s 9 dokumentárními filmy po 30 minutách. Doporučený příspěvek 60 Kč za celou sérii DVD + poštovné.

Oba tituly možno objednat pomocí kuponu na str. 38 nebo na adrese apostolat@fatym.com, nebo na adrese redakce časopisu **Milujte se!**

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se